ZŠ E. Beneše
Mírové náměstí 1466, 397 01 Písek
telefon školy: 382 734 611, e-mail:info@zsebenese.cz

Jak se dělá kniha

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

projekt žáků 7.B
Školní rok 2009/10

OBSAH:

Alžběta Vítková: O Vendulce a Vitouškovi
David Bauer: Zamilovaný vodník
Eliška Bláhová:Jak chtěl kapr vládnout
Radka Koubková: Zamilovaný kapr
Anna Vokurková: Jak vodník chránil rybník
Aneta Černická: Česílko
Tomáš Karel: Diamanty, nebo rybník
Veronika Skoblíková: Žabka babka a spol.
Bára Mikšíčková: O malém strašidýlku na venkově
Kristýna Plzáková: O Hejkalovi
Barbora Dědourková: Štěstí v neštěstí
Šárka Bardová: Jak vodník vytrestal mlynáře
Jindřiška Lednická:Zlý král
Alžběta Kajtmanová:Víla a vodník
Natálie Hůlová: Hejkal
Anna Hrabáková: Jak se stal vodník králem
Petra Motzbäuchlová: Hloupý vodník Béďa
Eva Burgerová: Rusalka a vodník
Natálie Brousilová: Jak vodník našel nový domov
Jakub Jevčák: Fotbalový tým FC Močálník
Miroslav Grobár: Narozeninová oslava
Adam Hora: Zamilovaná žába
Daniel Sybal: O vzniku třetího rybníka
Jan Štěpán: Jeskyně
Lucie Holánová: Nešťastná vycházka na houby
Sebastián Svozil:Velké rybí stěhování

Slovo na úvod

Máte rádi pohádky? Asi dost hloupá otázka. Kdo by pohádky rád neměl! Připomínají nám naše nejšťastnější období života – dětství, když nám naši nejmilejší čtou z těch nejkrásnějších knížek, které známe..... v dospělém věku snad i Vánoce, kdy sedíme přikovaní k televizním obrazovkám a snad už po tisící sledujeme příběh princezny se zlatou hvězdou na čele, přejeme štěstí Popelce, bojíme se s čerty a ďáblíky a zažíváme příjemné mrazení v zádech spolu se bubáky a hastrmany...

Nelze se tedy ani moc divit, že jsme se při hodinách „literárního semináře" rozhodli, že si napíšeme svou vlastní „knížku" pohádek... a aby toho nebylo málo, opatříme ji zbrusu novými ilustracemi, jaké žádný jiný malíř nenakreslí .....

Seznámení s návodem k našemu snažení nazvaným „Jak se dělá kniha" byl jen takovou malou drobností. Nejdříve proběhla diskuse o tom, na jaké téma naše pohádky budou. Většina se přikláněla k tomu, že námětem by mělo být něco typicky jihočeského, když už tady máme takové množství rybníků, jistě by se hodil nějaký ten vodník, rusalka, divoženka apod. Ale nakonec jsme se rozhodli, že lepší bude, když každý bude moci psát o tom, co má rád. A tak se v našem povídání objevili i čertíci, duchové a jiné pohádkové postavy a postavičky.

Zpracování jednotlivých příběhů už bylo na každém z nás. Snaha o co nejhezčí vyprávění byla mnohdy korunována úspěchem, protože každý se snažil, jak nejlépe dovedl. V naší knížce mají svou práci opravdu všichni žáci ze třídy, ať už mají z češtiny jedničku, nebo i ti, u nichž mateřský jazyk zrovna k jejich zálibám nepatří. Každá snaha se cení. Jistě nemalý podíl na celkovém dojmu má i to, že jsme se snažili, aby co nejméně pravopisných chyb se objevilo na našich stránkách. Ještě že máme možnost nahlédnout do různých pravidel a slovníků, jeden nikdy neví.....

Všichni pak ještě své spisovatelské snažení doplnili vyvedenými ilustracemi, aby si i oko esteta přišlo na své. Zbývalo jen rozhodnout, v jakém pořadí svá vyprávění seřadíme, knihu sešít..... a bylo hotovo.

V závěru jsme si se zájmem poslechli nejlepší ukázky z naší nové pohádkové knihy, která byla vydána v jediném výtisku na světě..... a musíme neskromně říct, že jsme se svojí prací celkem spokojeni. Možná, až budeme psát další veledílo, naše práce bude ještě lepší.

Příjemné počtení přejí žáci 7.B

O Vendulce a Vitouškovi

Text a ilustrace: Alžběta Vítková

„Vitoušku, už neorej, na mě si zavolej!“ volala Vendulka na Vitouška. „Až pole doorá, na mě si zavolá,“ zpívala si tak Vendulka na paloučku vedle panských polí a připravovala Vitouškovi svačinu, aby se mohl po pořádné práci posilnit chlebem, špekem a solí. Po chvíli čekání ji to však přestalo bavit, a tak si řekla, že než přijde Vitoušek, nakrmí alespoň husy. Vendulka odešla a vtom se zpoza keře vynořil zelený panáček. „Co to tady tak krásně voní. Áh, ... tady to je..... Tak tohle tu tak krásně voní..... špek, špekáto čouzenáto, špík ..... špíček,..... slaninka.....“ Vtom přiběhla Vendulka: „Ty jeden zloději, čím se můj Vitoušek posilní, když jsi mu to všechno zhltnul!“

Zelený panáček odpoví: „Chtěl jsem zaplatit, ale nebylo komu!“ Panáček podal Vendulce jeden zlaťák. Dívka jej vzala do ruky: „Za jeden kousek špeku celý zlaťák? V tom je nějaká čertovina,“ usoudila. Jenomže panáček zvedl klobouček a na hlavě měl dva malé růžky. Vendulka se zděsila a uskočila. „Ty děvenko, nemáš moc peněz, viď? Tak víš ty co, napij se vody, Vendulko!“ Vendulka udělala, jak čert řekl. Bojácně natáhla ruku po podávaném džbánku a už už se chtěla maličko napít..... a najednou..... málem jí vypadly oči z důlků. Celý džbán byl plný zlaťáků. „Za to si s Vitouškem koupíme kravičky, koníčky, políčka a..... takovou svatbu jakou budeme mít..... v celé Neznámé Lhotě nepamatuje ani stará Vondráčková.... a to už tedy není opravdu jen tak..... A co musím udělat, aby byl džbán můj?“ vyzvídala překotně Vendulka. „Stačí pouze jeden podpis vlastní krví a všechno je tvé,“ sliboval sladce čertík. Vendulka maličkou chviličku rozmýšlela, přemítala, ale nakonec přece jen podepsala .....a nezaváhala moc ani před tím, když si přečetla, že za patnáct let si pro ni čert přijde. „Patnáct let, to je přece jenom moc dlouhá doba, nikdo neví, co všechno se může stát..... třeba to ještě dobře dopadne..... nemá přece žádný smysl, teď si s tím lámat hlavu..... patnáct let, to je přeci jenom hodně moc dlouhá doba.....“ Najednou se však ozvala velká rána a čert byl fuč.

Vendulka si stále v hlavě opakovala, že udělala dobře, ovšem něco jí našeptávalo, že to dělat neměla. Pak ale přichází Vitoušek: „Vendulko, už jsem dooral, koníčky pustil, však dobře znají cestu domů i poslepu. Vendulka Vitouškovi vypověděla vše, co se jí do této chvíle stalo. „Ty holka nešťastná!“ Vendulka se ale divila, proč nešťastná, vždyť má plný džbán zlaťáků, tak jí přece nic nechybí. „No přece jsi upsala duši ďáblu a za patnáct let mě a náš statek opustíš...!“ V ten okamžik ale Vitouška něco napadlo: „Vydáme se do pekla a vrátí nám tvou smlouvu, i v pekle musí mít nějakou spravedlnost.

O den později už byli daleko od Neznámé Lhoty a blížili se peklu čím dál víc do chřtánu. V dalším lese je však přepadla skupinka lesních strašidel. „Já jsem půlnočnice, tohle je Klemprda a to jsou lesní víly a nakonec vodník Rákos a také náš Furťák. Je z ciziny, strašil dokonce i ve Francii. Pak začaly neuvěřitelné kejkle a strašení. Vendulku a Vitouška však nic nevyděsilo, a tak rychle a neohroženě pokračovali dál v cestě, když dorazili k bráně pekla, čekalo je nemilé přivítání.

„Já jsem Vendulka z Neznámé Lhoty..." „A já jsem Belzuba, pracující čert u brány. A odkud že to jsi?" Vendulka se začervenala. „Z Neznámé Lhoty...." „No tak se podíváme. C....C....Co ty tady děláš takhle před termínem!" Čertice, konající příslužbu u brány úplně zrudla, honem listovala pekelnou smolnou knihou, přehazovala stránky sem a zase tam, tam a zase sem, ...a nakonec poslala Vendulku domů s tím, ať se vrátí, až bude čas, ale to se nemusí obtěžovat osobně, bude to mít i s doprovodem. Podle smlouvy si totiž pro ni přijde sám čert. Ale Vitoušek se nevzdával a vše, co ho napadlo, pošeptal Vendulce. Ta vytáhla špek a čertice najednou zachytila tu krásnou vůni. „Pojď, jen si dej, máme toho dost....." lákala Vendulka na pochoutku a podávala velký kus špeku přímo do ruky čertici. Ta si vzala opravdu pořádný kus a odběhla za bránu, aby si ho snědla. Vendulka s Vitouškem využili příležitosti a vběhli branou dovnitř. Hned jak vstoupili, spatřili Lucifera. Vendulka požádala, aby jí vrátili její smlouvu, pak přistoupila Santána, čertice, která měla tu čest pochutnat si na špeku, a důrazně prohlásila: „Abychom ti mohli vrátit tvou smlouvu, nesmí ve džbánu chybět ani jeden jediný zlaťák." Lucifer se lišácky zašklebil a sebral Vendulce džbán z ruky. „Santáno, vraž to do počítače!" Santána udělala, jak jí bylo poručeno. „Žádný nechybí...." hlásila po malé chvilce. Santána se vyčítavě podívala na Lucifera a naposledy zrudla. Nezbývalo nic jiného, než Vendulce vrátit její smlouvu zpět.

Vendulka s Vitouškem spokojeně odešli a měli se krásně až do smrti. A čerti..... ti možná ještě dnes litují, protože tak dobrý špek, jako přinesli ti dva, už nikdy více nemohli ochutnat.....

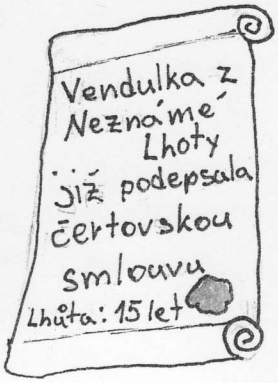

Zamilovaný vodník

Text a ilustrace: David Bauer

Bylo jedno krásné slunné ráno. Vyšlo slunce, ptáčci začali zpívat a najednou je slyšet hrozný výkřik: „ÁÁÁ, co to děláš? Hodil jsi mi to přímo na nohu!“ „Promiň, ale víš, jak je to těžké?“ Aha, to jsou naši dva vodníci. Křikloun a Manekýn. Zkuste hádat, proč se asi zrovna takhle jmenují.

Tohle mě vždycky rozesměje, Křikloun proto, že se mu pořád něco nelíbí, a když není spokojený, tak řve a řve, dokud si ho někdo nevšimne. A Manekýn? To asi také napadne každého, ten se od zrcadla ani nehne.

A proč ta ranní hádka? Oba se totiž stěhují do jiného rybníka a musí všechno zabalit. Byli jako bratři, ale jednoho dne se hrozně moc pohádali. Začnu vám to tedy vyprávět hezky od začátku. Jak se tak museli stěhovat do jiného, většího rybníka, začali se hádat, či vlastně které věci jsou. Křikloun se pořád opakoval jako gramofon a Manekýn byl zase chytrý jako rádio. Pořád bylo jen slyšet: „To je moje!“ „Ne moje!“ A takhle to bylo snad až do večera. Když byl večer, bylo všechno už přece jenom přestěhované. Šli si už proto klidně lehnout, aby si alespoň trošku od té nelehké lopoty odpočinuli..

Ráno měli hotovo. Najednou oba dva naši známí vodníci slyší nějaké děvče, jak si zpívá u jejich nového rybníka. Hned se šli podívat, kdo to je. Vykoukli tedy nad hladinu a spatřili krásné mladé děvče. Přistoupili k ní a děvče se polekalo a ptá se: „Kdo jste? Co tady chcete? Já nic nemám. Jděte pryč!“ A vodníci se okamžitě představili. „Ahoj, mně říkají Křikloun...“ „Ahoj, a já jsem Manekýn..... a jaké máš jméno ty?“ „Jak ti říkají, krásná neznámá?“ doplňovali se v otázkách zelení mužíčci. A děvče odpovědělo: „Ehm, no já jsem Anička, kousek odsud máme mlýn....“ „Aha,....“ pověděl Manekýn, ale Křikloun zase zasáhl do rozhovoru: „No, my jsme se sem přistěhovali právě teď!“ „A vy jste vodníci?“ zvědavě se ptala Anička. „No jistě!“ vykřikl pyšně Křikloun, ale já už musím jít zpátky do mlýna, musím vařit oběd. Tak zase příště, vodníci moji....“

Vodníci se vrátili zpátky do rybníčka a hned se začali dohadovat: „Anička je má!“ „Mě bude mít jistě raději!“ „Na mě se zamilovaně koukala!“ „Prosím tě, neviděl jsi, jak se na mě dívala....“ A tak se hádali až do večera. Až úplně potmě, až když nebylo vidět ani na své boty, vypravil se Manekýn za Aničkou do mlýna, ale Aničku nenašel, ani když prohledal snad i přilehlý les, ale po Aničce jako by se slehla zem. Když se vrátil, čekal na něj Křikloun, který zjistil, že šel Manekýn pryč a trošku se na něho za to zlobil, že má před ním tajnosti. Začal na něho křičet, co chodí za jeho milovanou, ale Manekýn se rozzlobil a řekl: „Dost! Jdu se přestěhovat zpátky do našeho starého rybníka. Tam nebudeš ani ty, ani Anička.“

A tak se stalo, že se naši dva vodníci rozhněvali pro jednu Aničku a od té doby žije každý ve svém rybníčku.... A co Anička? Ta se nedávno provdala za mlynářského tovaryše z nedalekého mlýna a žila s ním šťastně a spokojeně, nu, svý k svému.....

Jak chtěl kapr vládnout

Text a ilustrace: Eliška Bláhová

Jednomu krásnému rybníčku u lesa vládl starý moudrý sumec. Všichni s ním byli spokojeni, až na jednoho líného, tlustého, nevrlého kapra, který si na vše jen stěžoval. Tak se rozhodl, že půjde za štikou. „Dobrý den," řekl jí. „Chci zahájit nové volby, chci tomuhle rybníčku vládnout!" Štika se mu vysmála. Najednou plul kolem starý moudrý sumec a zeptal se: „Co je tady tak k smíchu? Řekni, rád bych se taky zasmál." „Ále, tady kapr chce vládnout." Sumec se ušklíbl a navrhnul: „No... dobrá, můžeš si to zkusit nanečisto."

Tak kapr nastoupil druhý den. Pod jeho vládou se nic nedařilo. Všude byla špína, rybičky zůstávaly doma, a dokonce začaly uvadat nádherné lekníny. Vládl týden a rybičky si chodily stěžovat. Tak mu štika tu vládu zamítla. Kapra to naštvalo a začal vymýšlet pomstu. Večer si šel lehnout a dumal. Vyskočil z postele, protože ho napadla myšlenka, která se mu líbila. „Jó, dobrej nápad, hodim ji do vedlejšího rybníku...." pomyslel si kapr. Ráno začal připravovat věci. Měl pytel a šátek – to bylo hlavní. A večer šel na věc. Potichoučku, pomaloučku se s baterkou v ploutvi blížil ke štičímu pokoji – šel a šel, až došel na konec chodby, kde měla štika obydlí. Snažil se nenápadně otevřít dveře. Přišel k posteli, kde ležela a už se chystal přes ni hodit pytel. Ale ona nespala. Rozsvítila a křičí? „Pomoc! Pomóóóóc!" a najednou uvidí, že je to kapr, kdo jí chtěl ublížit. Chytla ho za šupinku a bez otálení ho vedla za sumcem. „Né, počkej, to se vysvětlí!" kňoural kapr. Když přišli za sumcem, štika mu všechno dopodrobna vylíčila. „To je hrůza!" řekl sumec. „A teď chceme slyšet pravdu, kapře!" On se přiznal a řekl, že ji chtěl hodit do vedlejšího rybníka za to, že mu nedovolila volby. Ale na tohle neměli tak velký trest a tak navrhli, že udělají kaprovi to, co on chtěl provést štice. Museli ho tedy dát do vedlejší rybníka a všichni byli spokojeni. Nikdo si nestěžoval a nikdo se nemusel už v noci bát.....

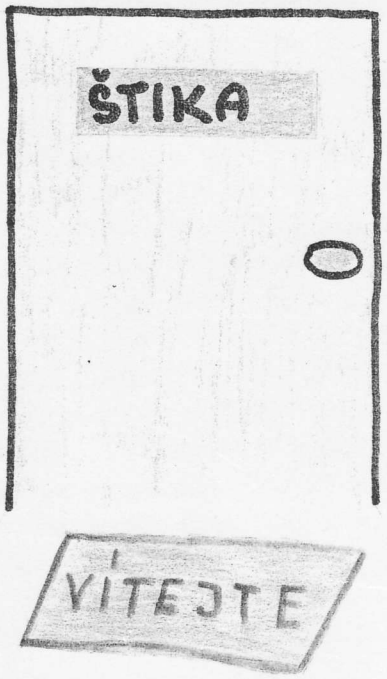

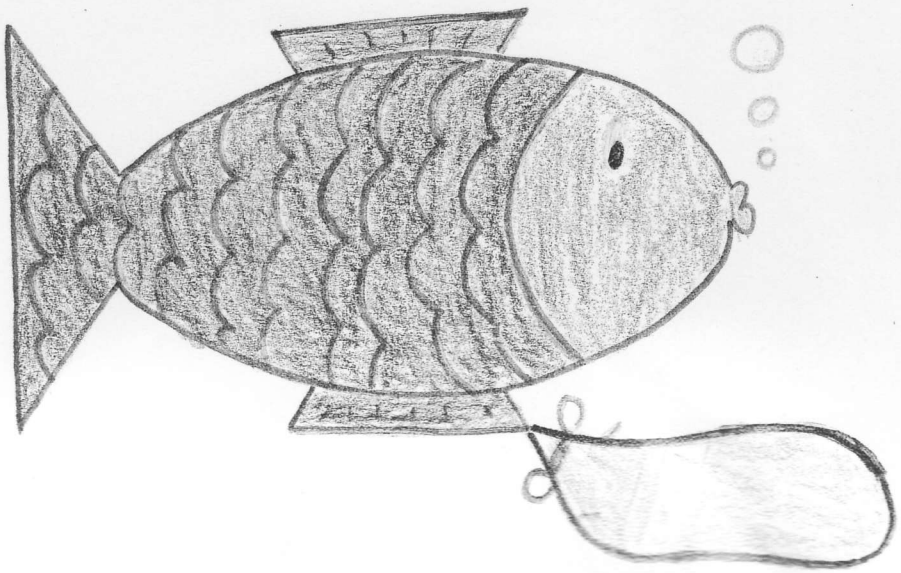

Zamilovaný kapr

Text a ilustrace: Radka Koubková

Byl jednou jeden moc hodný kapr, o kterém bylo známo, že je líný. Celé měsíce a roky se jenom válel v chaloupce na peci. Jeho maminka kapřice mu pořád říkala: „Běž do světa, je tam plno krásných kapřic a štik....“

Ale kapr na to vždy jen odvětil: „Milá maminko, já do světa ještě nechci jít. Nenuť mě prosím a nech mě radši spát.“ Kapřice vždy jen kývla ploutví a odplavala.

Až jednou jednoho slunného dne kapřice řekla: „Vstávej, kapře můj.“ „Co chceš, maminko?“ ptal se kapr. „Půjdeš do světa!“ rozhodla. A vyhnala kapra před dům. Kapr ještě rozespalý si usmyslel, že tedy půjde. A tak opravdu šel. Cestou potkal štikouna Ondru, o kterém zase bylo známo, že je ne moc hodný a hrozně rád sportuje a vychloubá se.

Když se spolu dva rybí kluci potkali, domluvili se, kam jdou a proč. Kapřík oznamoval: „Já jdu do světa najít si nevěstu, protože moje milovaná maminka řekla, že prý jsem líný, a tak bych měl jít do světa.“ „Já zase chci sám od sebe najít si svou nevěstu,“ zamyslel se štikoun Ondra. „Tak bychom mohli jít spolu,“ nabídl kapřík. A tak šli. Loudali se, loudali a najednou narazili na chaloupku, kde žila byla jedna krásná kapřice jménem Vendulka.

Štikoun i kapřík se do Vendulky tak zakoukali, že jim málem vypadly oči z důlků. Vendulka zrovna prala šupinářský kožich pro tatínka. Štikoun s kapříkem přišli k mladé kapřici blíž a zeptali se jí, jak se jmenuje. Mladá kapřice odpověděla: „Jmenuji se Vendulka.“ Mladý štikoun s kapříkem celí zčervenali. Vendulka se jich akorát zeptala, proč se tak červenají? Ale kapřík se štikounem jako by nevnímali. Byli do Vendulky tak zakoukaní. Mezitím ale Vendulka odešla. Štikoun řekl: „Milý kapříku, tady bohužel moje cesta končí.“ Kapřík se podivil: „Jak to, že končí?“ zeptal se. „No, protože Vendulka mě má ráda,“ špitl nesměle štikoun. „A jak jsi to poznal?“ divil se kapřík. „No, protože se na mě Vendulka tak koukala,“ odpověděl štikoun. „Na mě se také dívala,“ namítal kapřík. „Ale na mě víc!“ hádal se Ondra. A začali se přít, že to bylo slyšet až na hladinu rybníka. Najednou tam přišla Vendulka, rozdělila je od sebe. Štikoun Vendulce navrhnul: „Má milá Vendulko,“ poklekl a pokračoval, „mám tě z celého srdce rád. Vezmi si mě prosím!“ Kapřík se na Ondru tak podíval, jako kdyby mu chtěl vytrhat všechny šupiny, co má, ale protože byl hodný, tak raději odplaval pryč.

Vendulka se podívala na Ondru a nesměle špitla: „Jsi ještě mladý. Myslím, že pro tebe nejsem ta pravá, navíc tě ani nemám ráda,“ dodala ještě. Štikoun se na Vendulku ještě chvíli smutně zadíval a potom odešel. Cestou potkal kapříka a pověděl mu: „Tak kapříku, máš pravdu, Vendulka tě má asi opravdu ráda. Ale Ondra se nevzdává.... zítra ráno přijdeš na rybniční palouk přesně v osm hodin a utkáme se spolu. Jestli nepřijdeš, prohlásím tě za neodvážného kapra,“ pronesl Ondra a hrdě odešel.

Kapřík plný strachu se akorát tak smutně zatvářil a také odešel. Ráno vstával kapřík v 7:30. Převlékl se a šel. Dorazil na palouk přesně v osm hodin. Štikoun tam už čekal. Celý procvičený a vysmátý kapříka pozdravil a chvástal se: „Divím se, že jsi vůbec přišel.“ „To já též,“ odpověděl kapřík. A tak začali. Porvali se tak, že z každého vyletělo alespoň 12 šupin.

Najednou ale přišla Vendulka. Zastavila je v souboji a navrhla: „Kapříku a štikoune, vy jste blázni. Proč se perete?“ „O tebe, Vendulko,“ hlesl kapřík. „A proč zrovna o mě?“ zeptala se. „My tě totiž máme oba dva rádi.“ „Víš co, vyber si mezi

námi toho, jakého by sis vzala za rybu," navrhnul kapřík. Vendulka se tvářila tak rozmýšlivě. Zato kapřík se štikounem, ti už na tom byli hůř. Kapřík se celý třásl, Ondra, ten zase měl takový zlozvyk, a to – že si cucal ploutev. Vendulka najednou promluvila: „Vezmu si tu rybu, která mi jako první přinese zlaté korále." Hned jak to dořekla, Ondra někam zmizel. Kapřík si s tím úkolem chvíli lámal hlavu, až potom ho napadlo, že má vlastně starého známého vodníka jménem Brčálník. A tak náš kapřík šel k vodníkovi Brčálníkovi a tázal se ho: „Vodníku, mám na tebe prosbu. Nemáš náhodou ve spíži zlaté korále?" Vodník se divně zatvářil a slíbil: „Podívám se!" A opravdu šel. Už tam byl 15 minut. Kapřík se polekal: „Co když je vodník nemá, co já bych dělal?" ovšem vodník za chvilku vyšel i se zlatými korály. Kapřík se zaradoval. Vodníkovi poděkoval a rychle utíkal za Vendulkou. Vendulka mu s radostí řekla, že přiběhl jako první. A za pár dní se na dně rybníka konala veselka.

Všichni, co mohli, přišli. Jenom jeden ne, štikoun Ondra. Asi ještě stále hledá zlaté korále.....

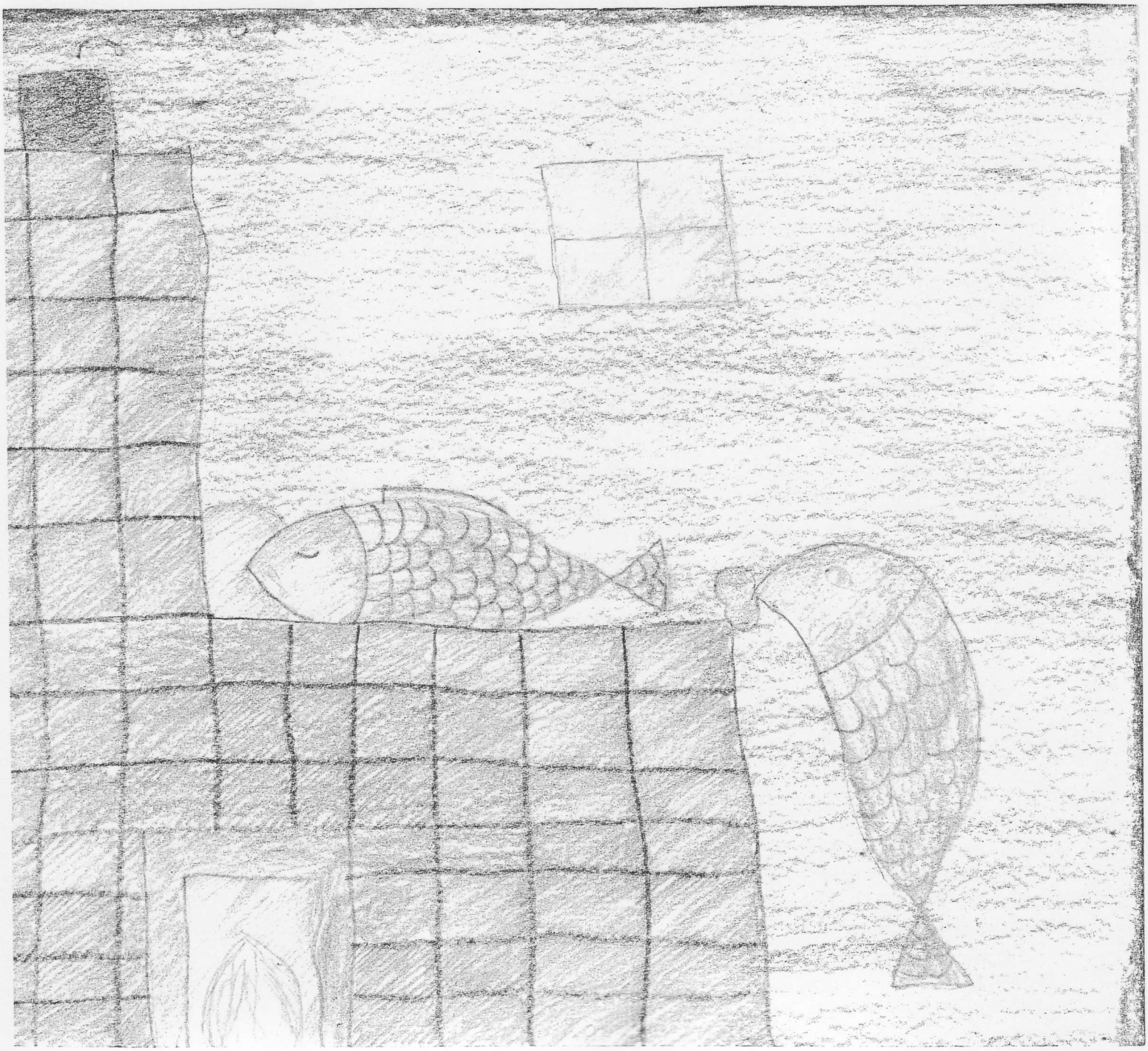

Jak vodník chránil rybník

Text a ilustrace: Anna Vokurková

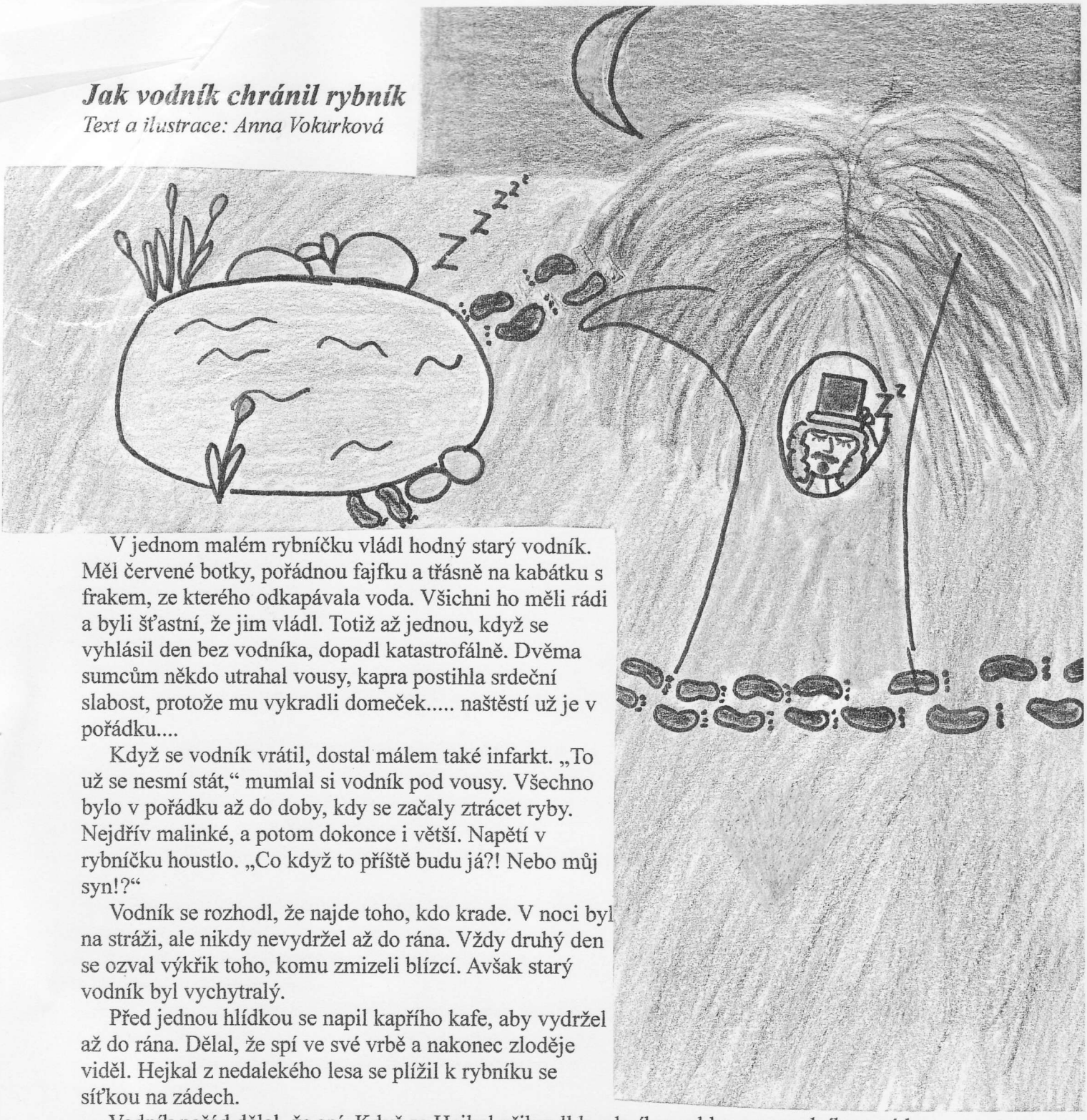

V jednom malém rybníčku vládl hodný starý vodník. Měl červené botky, pořádnou fajfku a třásně na kabátku s frakem, ze kterého odkapávala voda. Všichni ho měli rádi a byli šťastní, že jim vládl. Totiž až jednou, když se vyhlásil den bez vodníka, dopadl katastrofálně. Dvěma sumcům někdo utrahal vousy, kapra postihla srdeční slabost, protože mu vykradli domeček..... naštěstí už je v pořádku....

Když se vodník vrátil, dostal málem také infarkt. „To už se nesmí stát," mumlal si vodník pod vousy. Všechno bylo v pořádku až do doby, kdy se začaly ztrácet ryby. Nejdřív malinké, a potom dokonce i větší. Napětí v rybníčku houstlo. „Co když to příště budu já?! Nebo můj syn!?"

Vodník se rozhodl, že najde toho, kdo krade. V noci byl na stráži, ale nikdy nevydržel až do rána. Vždy druhý den se ozval výkřik toho, komu zmizeli blízcí. Avšak starý vodník byl vychytralý.

Před jednou hlídkou se napil kapřího kafe, aby vydržel až do rána. Dělal, že spí ve své vrbě a nakonec zloděje viděl. Hejkal z nedalekého lesa se plížil k rybníku se síťkou na zádech.

Vodník pořád dělal, že spí. Když se Hejkal přikradl k rybníku, vrhl se mu vodník na záda a zavěsil se na něj jako klíště. Hejkal se lekl, začal se točit kolem dokola. Mezitím vodník křičel z plna hrdla: „Ty darebáku! Ty mi budeš krást ryby, jo? Ty lupiči jeden!"

Pak se strhla bitka. Probudil se celý rybník. „Tak to je on? Ten co kradl?" ozývalo se ze všech stran, jak si všichni šeptali. Vodník a Hejkal se pořád prali. Nakonec se ozval Hejkal: „Tak jo! Prohrál jsem! Jen mě prosím nechte!" „Jen když odtud odejdeš! Už tě tu nechci nikdy vidět! Moje rybičky necháš na pokoji!"

Hejkal vypálil od rybníka takovou rychlostí, že to skoro nikdo nepostřehl. Když Hejkal utekl, ozval se velikánský potlesk, ale i zoufalý pláč: „Totiž, doufala jsem, že se mi vrátí můj synek!" plakala a naříkala jedna ryba.

O týden později přišel nový Hejkal se síťkou na zádech. „Co tu chceš?" vyjel na něj vodník. „Nejsou vaše? Ehm, promiňte, jsem nový Hejkal. Tyhle jsem našel v lesním jezírku....."

A vysypal ukradené ryby zpátky do jezírka.....

Diamanty, nebo rybník

Text a ilustrace: Tomáš Karel

Jednoho dne šel vodník spát jako každý den. A zdál se mu sen. Zdálo se mu, že je věřící v Boha. Stál na jedné cestě a před ním stál kámen a za kamenem zbývalo 300 kroků ke kostelu. V tom kameni byla díra a v té díře se táhly schody. Tak se vodník rozhodl, že vystoupá po schodišti až nahoru, šel dál, až uviděl dveře. Otevřel je a spatřil dva ohně, jeden na pravici a druhý na levici.

Napravo pod ohněm zářily diamanty a nalevo byl rybník. Vodník se zamyslel a v duchu si říkal: „Kdybych měl všechny diamanty, mohl bych si koupit více rybníků....“ Tak překročil práh a dal se nalevo. Kleknul si. Vzal hrstku diamantů a nabíral do náruče. Vzal jich tolik, kolik unesl. Vydal se ke schodům, překročil znova práh a dveře zmizely. Vyšel ven ke svému rybníku a viděl, jak rybník vysychá.

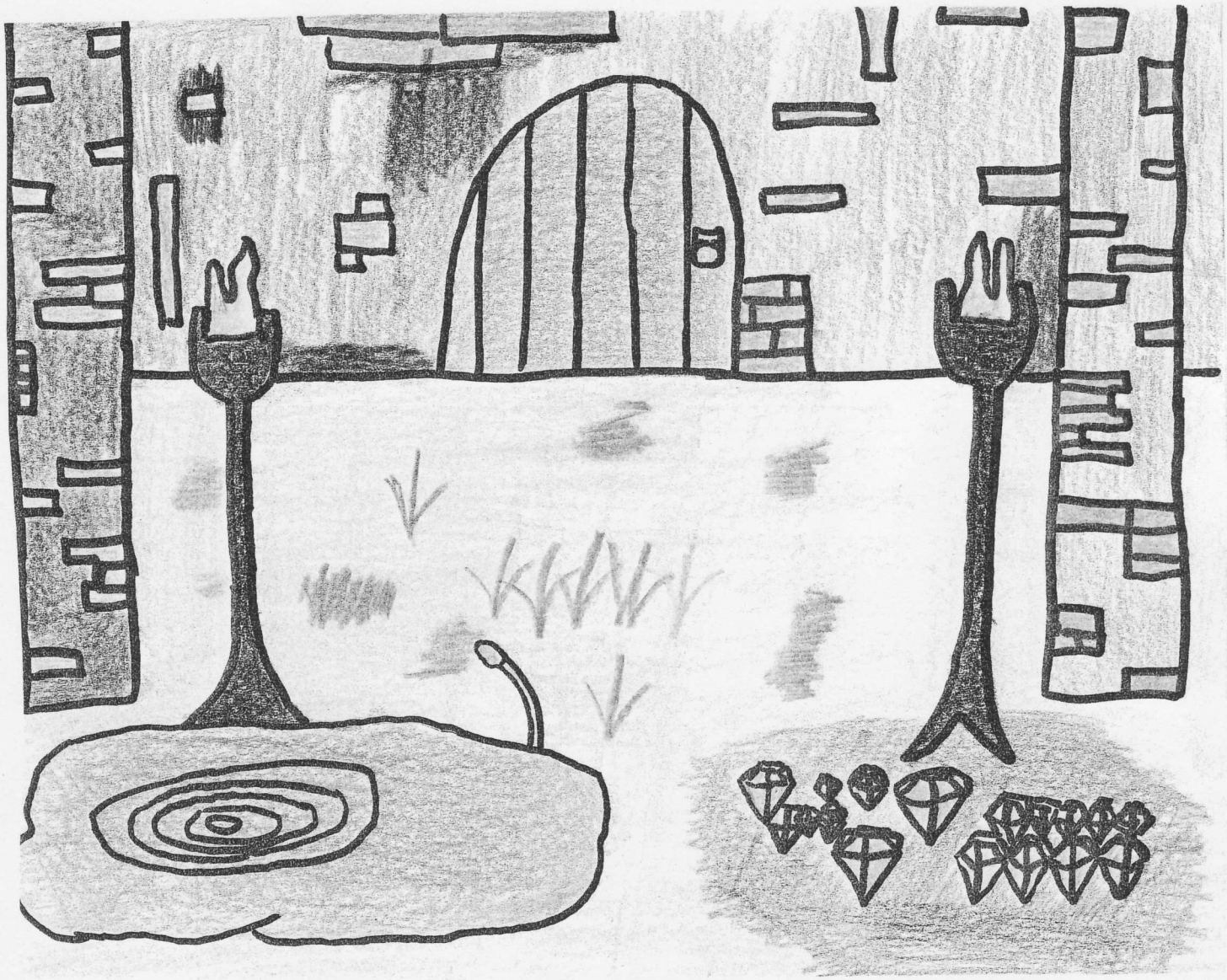

Znovu si klekl a jedna slza za druhou padala na diamanty. Uvědomil si, že chce zpátky svůj rybník, který měl moc rád. Tak tedy šel zpátky a žádný kámen neviděl, šel dál a zahlédl kostel, vešel do něj, pomodlil se a vyšel. Spatřil kámen, obešel ho. Pak do něj vešel a znova uviděl dveře, vstoupil do nich a po levici neviděl rybník. Vrátil všechny diamanty na správné místo a pořád plakal. Jedna slza za druhou padala na kameny a vodník si jen přál, aby měl zpátky svůj rybník. Sedl si a čekal jednu.... dvě... pět hodin, stoupl si, šel zpátky, překročil práh a dveře znovu zmizely. Běžel zpátky k rybníku a viděl, jak se rybník plní až po břeh vodou. Byl tak šťastný a vtom ....se vzbudil a říkal si: „Fuj, ještě že to byl jen sen.“ Vodník se ponaučil, aby si vážil toho, co má, a aby netoužil po bohatství, i kdyby to samotné diamanty byly.....

Česílko

Text a ilustrace: Aneta Černická

Byl jednou jeden rybník, který se jmenoval Žabinec. V něm žil vodník jménem Česílko. Bydlel ve vodním hradu s místností na dušičky. Nedaleko rybníka stál zámek.

Odpoledne u vody si hrály dvě královské dcery. Hrály si s míčem, smály se, pobíhaly a křičely. Vodníkovi se tato hra nelíbila, neboť byl zvyklý na polední klid. Jedné princezně spadl míč do vody. Vodník neváhal, stáhl ji do vody a bylo po princezně.

Druhá z královských dcer běžela domů s uplakanýma očima. Všechno doma řekla. Pan král vyhlásil poplach. Když se vojsko seběhlo kolem rybníka, vodník se vyděsil. Bál se, aby nepřišel o princeznu, proto ji věznil v kleci u strašlivé ryby. Vojsko se snažilo zachránit princeznu. Bohužel se jim to nepovedlo.

Král se rozhodl zajít za vodníkem sám. Šel za ním se domluvit. Vodník mu dal tři úkoly: „Jestli je nesplníš, musíš mi dát celý zámek a duše všech lidí na zámku, když je splníš, tak propustím tvoji dceru a přestěhuji se do vedlejšího města." Vodník si myslel, že král úkoly nesplní, ale mýlil se. Král všechny úkoly splnil. Byl štěstím bez sebe.

Vodník byl velice zklamaný a vzteklý. Musel opustit rybník a propustit princeznu. Princezna byla vyděšená z té strašlivé ryby a rozmočená z vody. Vojsko se králi moc omlouvalo, ale co mohlo dělat. Vodník se zabydlel v novém rybníku jménem Prokletý. Už nikdy neudělal žádnou chybu. Sám se ujišťoval, že nikdy už nikomu žádné tři úkoly nedá.

Ani nebylo komu, lidé se Česílka báli a rybníku se každý den obloukem vyhýbali.

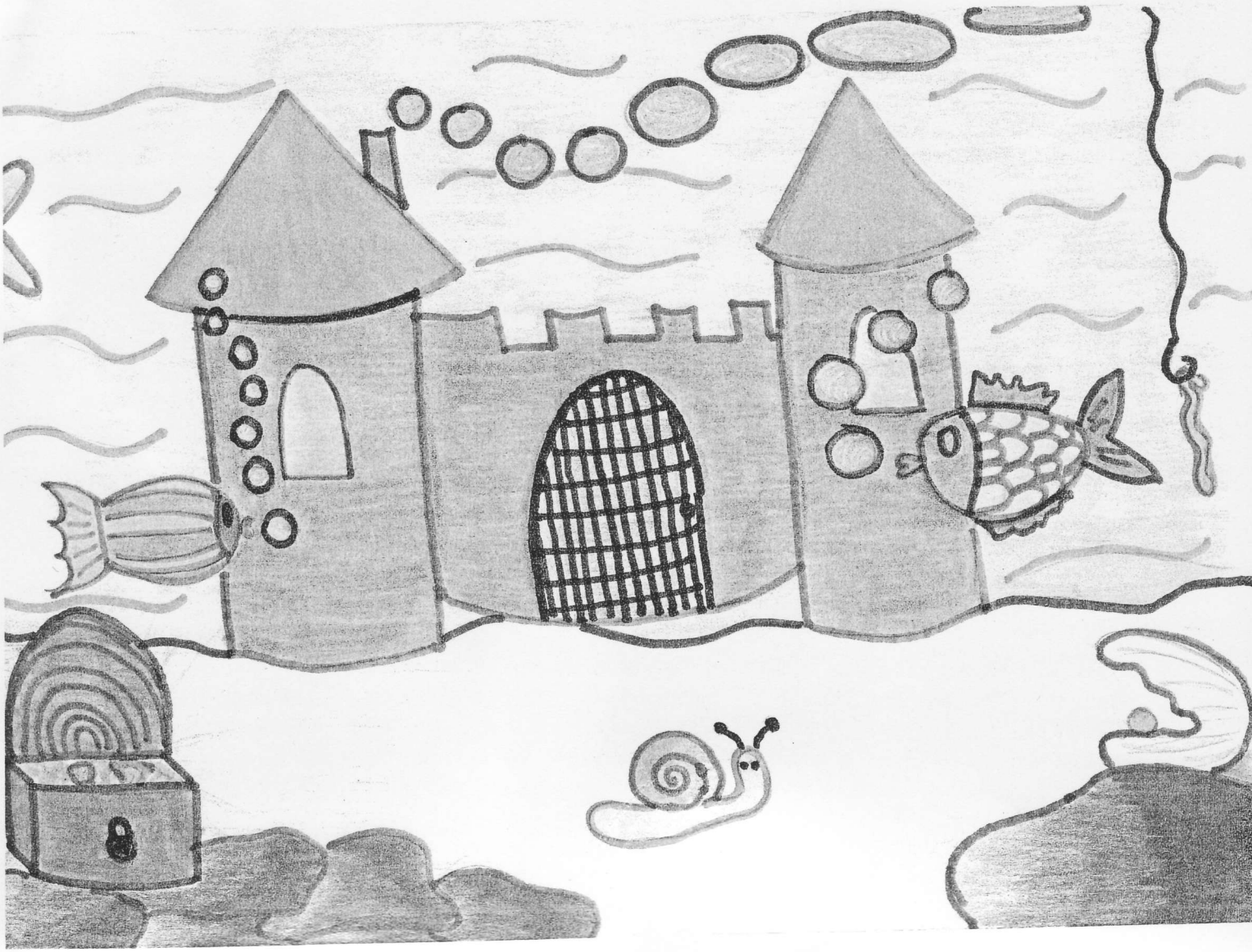

Žabka babka a spol.

Text a ilustrace: Veronika Skoblíková

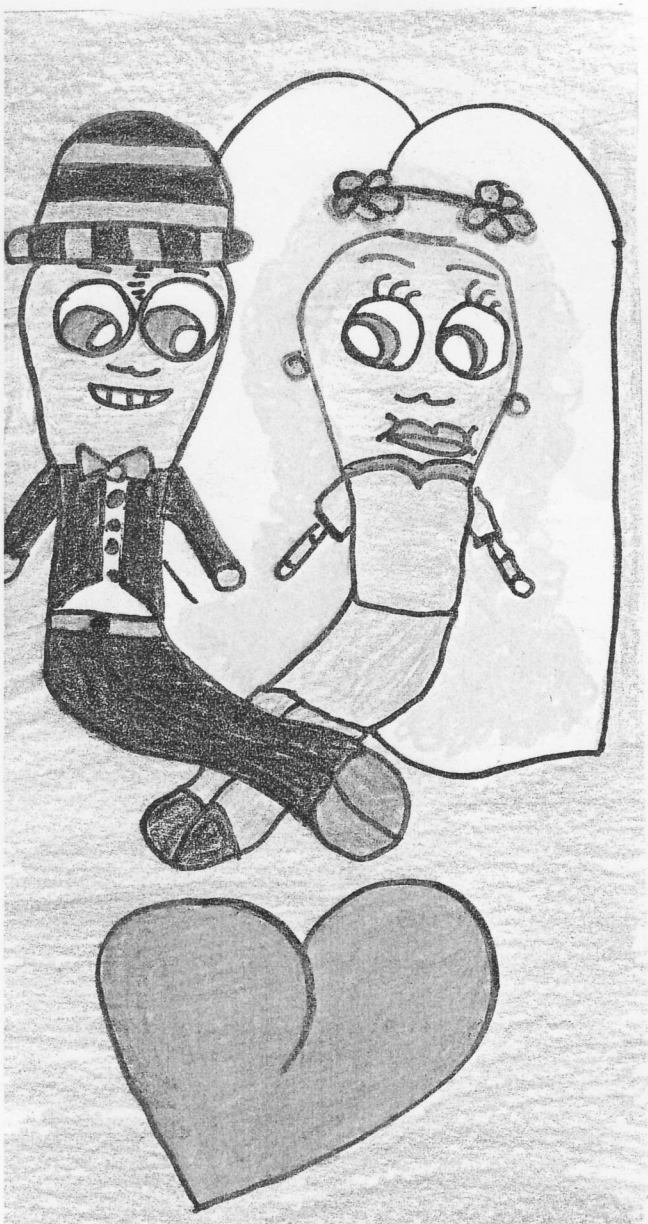

Povím vám krátkou pohádku. Jednou žila jedna žabka, která se jmenovala Babka. Měla velké kamarádky - chytrolici Žofku, tlustici Žanetu, zpěvačku Dádu a pomocnici Adélu - abychom nezapomněli - také malého pulce Adámka, kterého našli u potůčku jako osamělého a teď ho vychovávali s láskou a péčí.

Když už se začalo stmívat, vysvitl měsíček a Dáda začala zpívat: „Kvak, kvak, kvak,....“ a Žofka ji pobídla, ať toho raději nechá, že vzbudí starého čápa. Babka pokývla hlavou a Žaneta, která se cpala pěti dorty, tak ta také. Pomocnice jí řekla: „Když vzbudíme starého čápa, všechny nás sní.“ Malý Adámek už spinkal, tu najednou se rozbrečel. A starý čáp se vzbudil, protáhnul se a zívnul.
Otevřely se dveře a čáp byl v babiččině domečku a povídá: „Kdo mě vzbudil?“ všechny žabky ztuhly a malý pulec se začal smát. Čáp ho popadl do zobáku a odešel. Adámek začal brečet a pískat. Babka řekla: „A co teď? Vysvobodit ho nedokážeme!“ Žabka Babka a spol. skákaly k vodníkovi Háberovi. Všechno mu řekli, a protože vodník neměl čápa rád, vzal si frak a šli.

Už byli u čápova obydlí, vodník zaťukal na dveře a čáp otevřel: „Co potřebuješ?“ povídá znuděně. „Chci malého Adámka. „Čáp se rozesmál a ztichl. „Ne!“ Málem už zavřel dveře, ale vodník tam strčil ruku a otevřel, chytl ho za zobák a vystrčil ho ven a čáp ulétl.

V jeho domě našli už velkého Adámka s pulčicí Adélkou. Poděkovali za záchranu a Adámek představil svoji kamarádku. Za rok byla velká žabí svatba.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

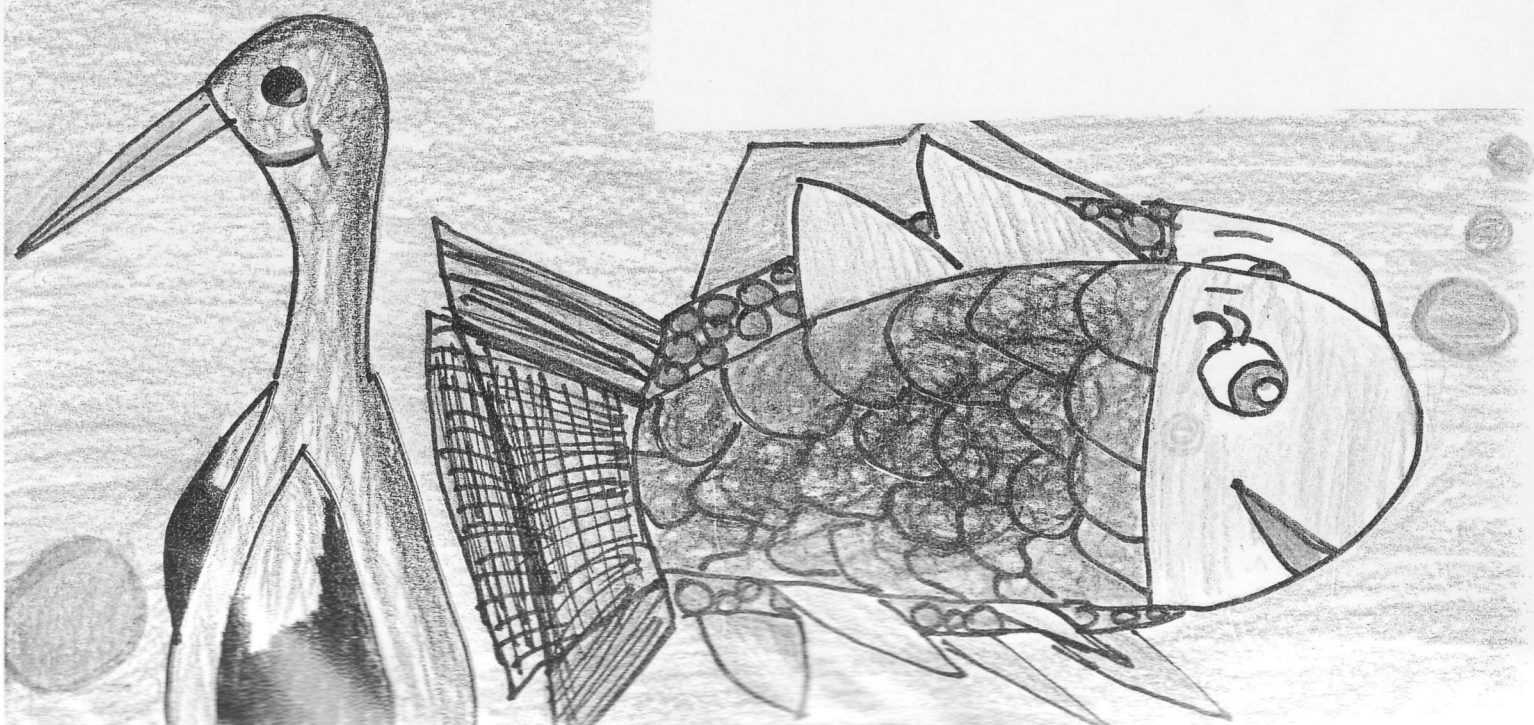

O malém strašidýlku na venkově

Text a ilustrace: Bára Mikšíčková

Byla jednou jedna malá vesnička. V této vesnici bylo pár domků a malé náměstíčko a tam byl jeden starý dřevěný dům, dalo by se říci stará kůlna. Po vesnici se říkalo, že tam straší starý baron, který tam před mnoha lety žil a zemřel na přejedení jitrnicemi. A nyní děsí v podobě ducha lidi, a hlavně děti, které pozdě v noci chodí přes náměstíčko domů.

Každou středu ve 21 hodin se potulovala přes náměstí parta kluků, jimž právě skončil trénink hokeje. Protože znali tuto pověst, dávali si pozor, aby neměli cestu kolem dřevěné barabizny.

Za týden měli hoši zase trénink. Šli, skotačili, povídali si a vůbec si neuvědomovali, že jdou okolo chatrče a v okamžiku, kdy přešli chatrč, začal je honit baron.

Chlapci utíkali, co jim síly stačily, a jeden z nich, ten malinký, zakopnul. Všude bylo plno krve, protože si rozřízl nohu od kolena do půlky lýtka. Kluci se sice lekli, ale protože byli velcí přátelé, vrátili se i pro toho nejmenšího.

Když se vraceli, zdálo se jim, jako kdyby na celou vesnici vylil někdo hustou bílou barvu. Byl to naštěstí jenom sen. Ale po tomto zážitku se kluci vyhýbali strašidelnému domku velikým obloukem.

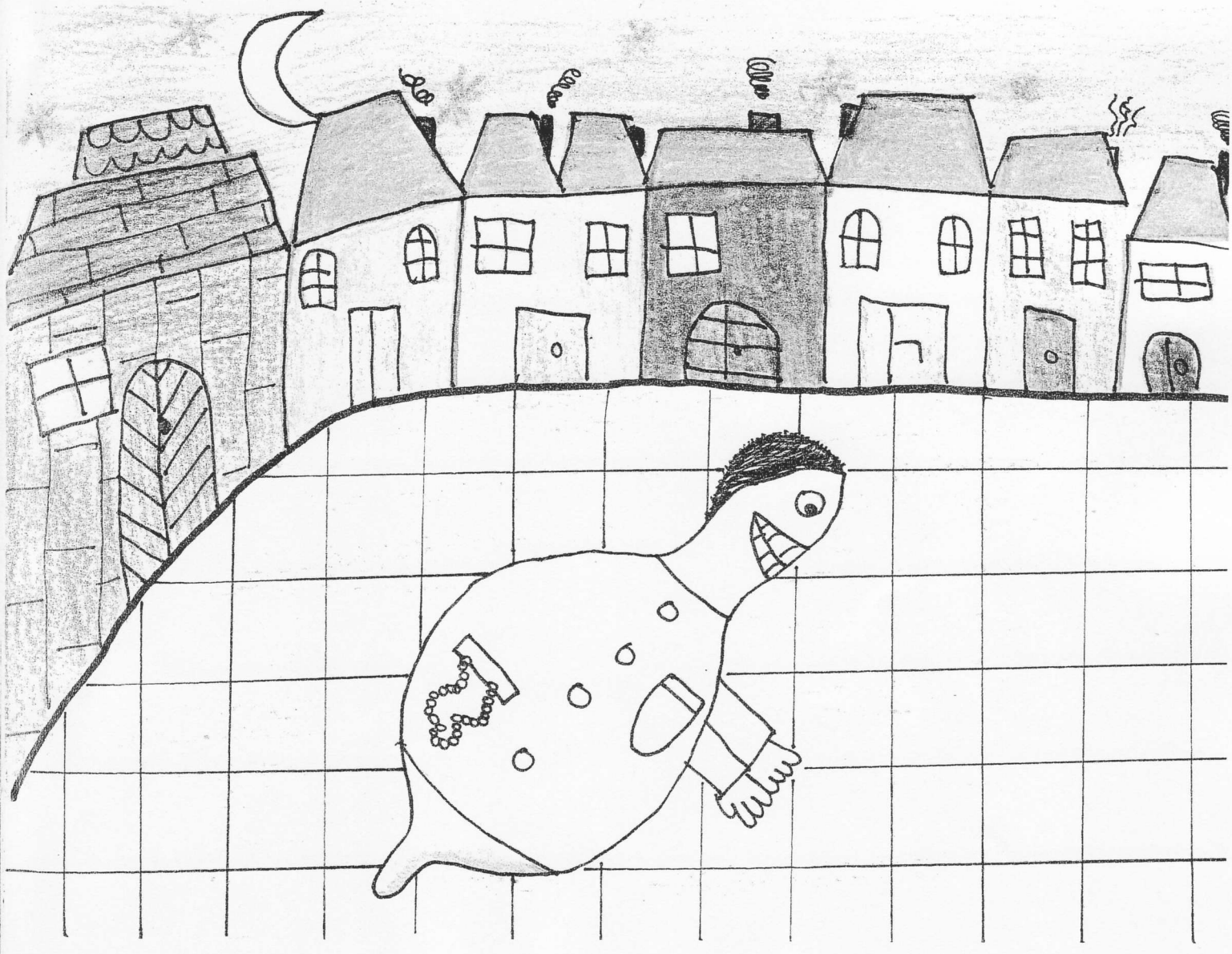

O Hejkálkovi

Text a ilustrace: Kristýna Plzáková

V jednom tajuplném lese, který se jmenoval Bubák, bydlela hejkalí rodinka. Táta Hejkal, máma Hejkalka a hejkalí kluk Hejkálek, který rostl jako z vody. Měli postavenou chatrč uprostřed lesa, kde spokojeně žili mezi všemi lesními zvířátky a dalšími strašidýlky – ježibabou, bludičkami a vílami.

Táta Hejkal dělal poctivě své řemeslo, po nocích strašil lidi, kteří okolo šli nebo bydleli kousek od lesa, ale ono se to jeho hlasité kvílení rozléhalo široko daleko. Jednoho dne si řekl, že na svoji práci už brzy nebude stačit, a tak vezme syna s sebou, aby se zaučil do řemesla. Po cestě synovi vysvětlil, kde má kvílet a kde se schovat, aby poslouchal, zda někdo jde. Hejkálek, že to tedy zkusí sám a každý šel svou cestou na jinou stranu.

Najednou došel k malé louce, kterou osvětloval měsíc. Na ní tancovala víla a Hejkálek z ní nemohl spustit oči.Přiblížil se k ní blíž, víla ho spatřila a lekla se. „Neboj se, já jsem Hejkálek. Moc se mi líbíš, nechtěla bys se mnou jít k rybníku, dali bychom ti, co budeš chtít?“ říká Hejkálek. Víla se zeptala: „A co děláš? Já pomáhám lidem dostat se z lesa, když zaboudí.“ Hejkálek se zamyslí a řekne: „Já strašim lidi!“ Víla na to odpoví:„Až budeš dělat něco prospěšnějšího, pak přijď!“ A víla je pryč.

Hejkálek, když přijde domů, vylíčí všechno rodičům, sbalí si uzlík a jde na radu za starou ježibabou. Ta chce za radu nasekat dříví, vyvenčit psa a nakrmit kočky, Hejkálek se zamyslí, neví, jestli to má přijmout. Ale ano, přijal to a hned se dal do práce.

Už má hotovo, tak ježibaba povídá: „Pomohl jsi mi, tak tě pošlu na vyučení k mému bratrovi čaroději. Ten tě naučí mnoha věcem.“

Hejkálek poděkoval a šel až na kopec Čerňák, kde čaroděj bydlel. Ten neváhal a hned začal Hejkálka učit. Naučil ho vařit léčivé lektvary a znát nejrůznější byliny a rostliny. Po roce učení se vrátil Hejkálek zpátky do rodného lesa. Nasbíral po lese bylinky a v lese začal léčit zvířátka, která byla zraněná a nemocná.

Jednoho dne se u něho objeví krásná dívka a Hejkálek poznal, že je to víla. Má poraněnou nohu od ostružin. Hejkálek jí podává mast z měsíčku lékařského a povídá: „Teď konečně pomáhám, nechceš tu zůstat se mnou?“ Víla odpoví: „Ráda zůstanu, čekala jsem, kdy přijdeš.“ A ti dva zůstali spolu napořád a zvířata i lidé k nim chodili pro pomoc.

Štěstí v neštěstí

Text a ilustrace: Barbora Dědourková

V jižních Čechách je vesnička jménem Putim a ta má rybníček s velmi hodným vodníkem Jonášem. V rybníčku měl čisto a všude pořádek. Netopil lidi, zato rád luštil křížovky.

Jednoho dne Jonášovi přišel balíček s knížkou plnou křížovek. „Super, zrovna před týdnem jsem doluštil poslední, jenom najít pero....“ Šel do spíže. Hledal na poličkách, dokonce i v hrnečkách. Najednou se zavřely dveřte.

A u dveří v tmavém koutě se objevila rybka. „To jsi byla ty?“ ptá se Jonáš. „Ano!“ odpověděla rybka. „Jak je možný, že jsem tě tu ještě neviděl?“ marně vzpomíná vodník. „Já jsem taková smutná už pár let,“ fňukala rybka. „A jak se jmenuješ?“ ptá se Jonáš. „Nitranda.“ „Jak myslíš, Nitrando, žes smutná už pár let?“ „Od té doby, co mi můj milý kapřík ztratil.“ „A pořád jsi nešťastná?“ ptá se Jonáš. „Ano,“ přitakala rybička. „Tak s tím něco provedeme!“ Uplynulo pár dní, ale Jonáš si nevěděl rady, přemýšlel a přemýšlel, div mu hlava neupadla. „Už to mám!“ povídá. „Dám si inzerát do vodních novin.“

Jak řekl, tak udělal. V inzerátu stálo: *Hledám rybku, která by měla ráda Nitrandu. Rybník v Putimi. Vodník Jonáš.*

„Tak inzerát jsme poslali,“ pochvalovali si Jonáš. „Teď aby někdo připlaval. Uplynulo asi 14 dní a pořád nic. Najednou se u Jonáše objevila nějaká ryba, kterou ještě nikdy neviděl a ptá se, kde by našla Nitrandu. „Je támhle vzadu v tmavém koutě,“ ukázal Jonáš štěstím bez sebe. Ryba připlavala k Nitrandě a povídá: „Ahoj, já jsem Jára, ty budeš asi Nitranda. Dala sis inzerát do vodních novin?“ „Ne, nedala....“ „Jsem tu správně v Putimi a v tomto rybníce žije vodník Jonáš?“ vyzvídá Jára. „Ano, to jste, počkejte chvíli,“ váhá Nitranda.

„Co to má znamenat?“ ptá se Jonáše dotčeně. „Já myslel....“ koktá Jonáš. „Houby myslel,“ odsekla Nitranda. „Já jsem nemyslela, že za tím.... něco s tím provedem.... by se mohlo skrývat něco takového!“ A odplouvá celá rozhněvaná pryč.

„Co to děláš?“ ptá se rybky za chvíli Jonáš. „Balím kufry,“ odsekne. „Jaký kufry?“ diví se zase vodník. „Už tu nechci být, odejdu...“ slibuje rybka. „Jak chceš, držet tě tu nemůžu.....“

Najednou se Nitranda zastaví a vidí rybu stejnou,jako byl její milý. Připlavala k ní a ptá se: „Jak se jmenuješ?“ „Lumík,“ hlesne nesměle neznámý....

Uběhlo pár dní a Lumík s Nitrandou byli nejlepší kamarádi. Uběhl další rok a byla svatba. Nitranda připlave k Jonášovi a povídá: „Děkuji ti za ten inzerát, bez toho by to se mnou bůhví jak dopadlo. Teď mám štěstí,“ špitla s uzarděním. „No, abych tak pravdu řekl,“ odtuší Jonáš, „bylo to takové štěstí v neštěstí.....“

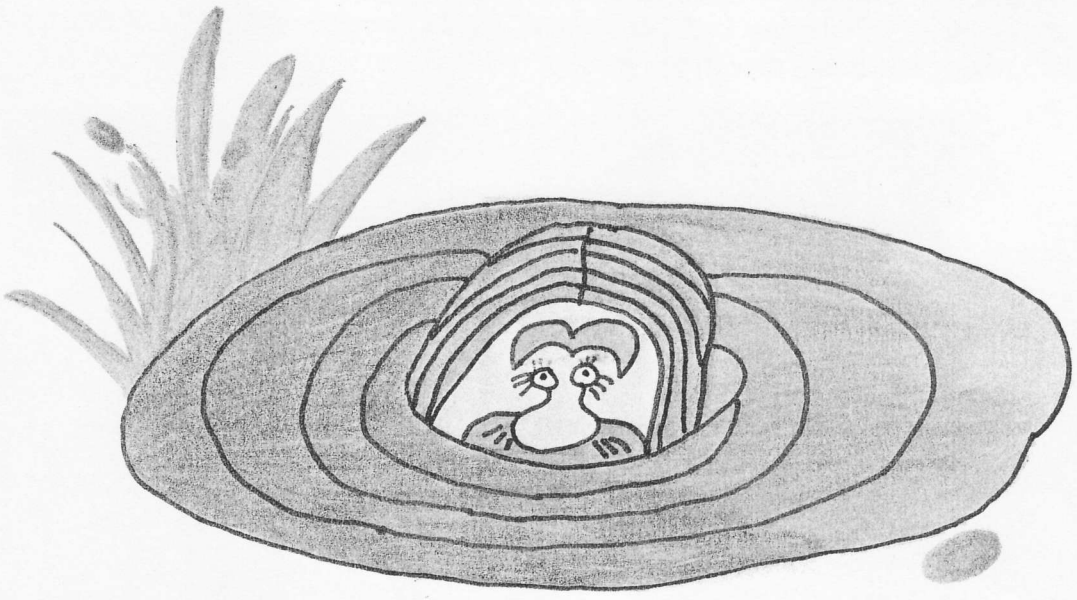

Jak vodník vytrestal mlynáře

Text a ilustrace: Šárka Bardová

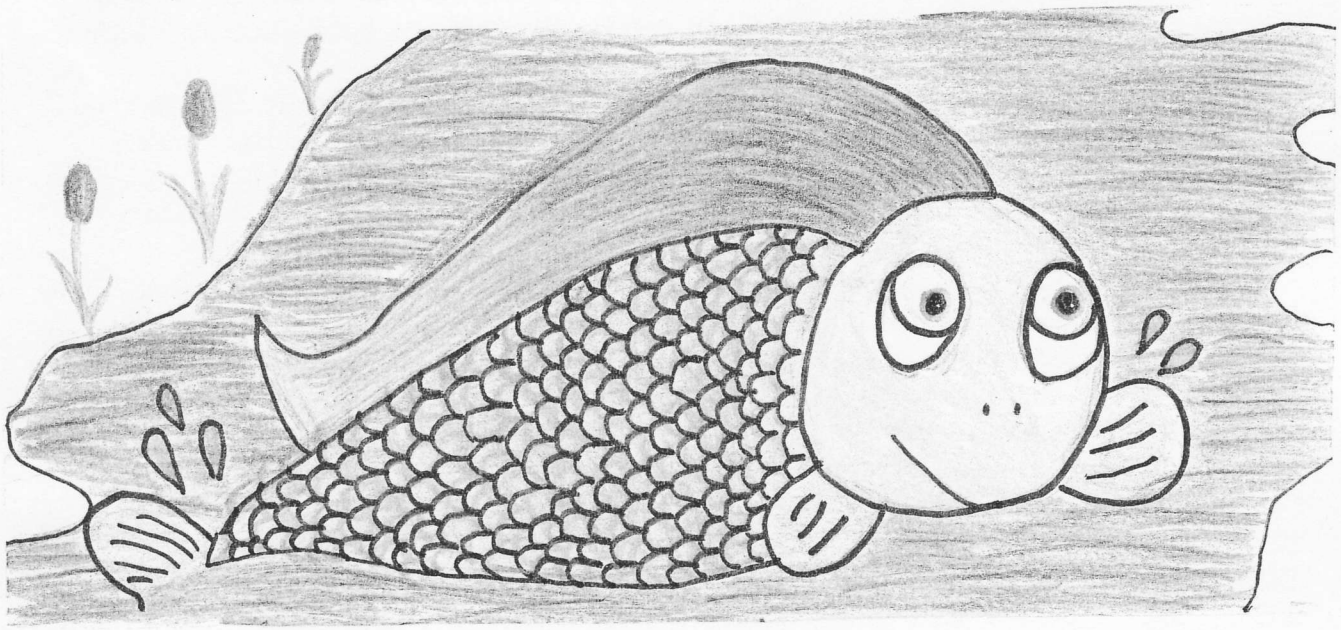

Tento příběh se odehrál v době, kdy naše babička ještě jako malé děvče chodila k rybníku pást husy. Jednoho slunného dne sedlák Tříska jel do mlýna mlynáře Grešličky po hrázi rybníka se svým pšenicí plně naloženým povozem, do kterého byli do páru zapřaženi dva statní voli, semlít úrodu.

Na hrázi pozoroval sedláka vodník Pentlička a stěžoval si: „Takové pšenice mi sem napadá a bude zakalená voda." Ale sedlákovi to je úplně jedno. A jede si dál ke mlýnu. Aby toho nebylo málo, tady se ze stroje, kde se obilí mlelo, vytekl všechen olej a namířil si to přímo do rybníka. Ryby umíraly a vodník Pentlička, ten jenom plakal. Ale nedalo se s tím nic dělat.

Až najednou vodníček dostal spásný nápad – přenese všechny ryby do nedalekého rybníka. Přenáší jednu hezky po druhé, ale stále mu jich několik chybí. „Musím je najít," řekl si. V tu chvíli ryby vyplavaly a vodník je mohl snadno pochytat.

Vodník běžel, co mu síly stačily, ke mlynáři a spustil: „Pane Grešlička, mně se váš olej z nějakého stroje vylil do mého rybníčku...." Grešlička rozzuřený na nejvyšší míru povídá: „Za to já nemůžu, za to může Tříska..." Mlynář začne vodníkovi něco šišlat. Jdou společně za Třískou a: „Hele, Třísko, vezmu si tvou duši, nebo raději celý rybník vyčistíš!" Tříska se zamyslel a vybral si přece jenom tu možnost, že celý rybník vyčistí. Zanedlouho se tak stalo. A vodník Pentlička mohl se i se svými rybami do svého rybníčku vrátit.

A tak vidíte, že všechno přece jen dobře dopadlo....

Zlý král

Text a ilustrace: Jindřiška Lednická

Byla jednou jedna krásná mladá lesní víla Běluška. V noci vždy tančila na paloučku v lesíku. Ucházela se o ni spousta nápadníků – skřítci, elfi, hejkalové.... Ona však o lásku nestála. Všechny odmítala, aniž by se na ně podívala.

Měla jednoho moc dobrého kamaráda. Vodníčka Škebrle. Byli jako sourozenci. Hráli si spolu v rybníku u Selibova. Běluška už mnohokrát viděla kamarádovy dušičky i jeho tatínka sumce a maminku štiku. Nikdy ji však nenapadlo, že by ho mohla mít ráda.

Jednou ho však viděla v neděli jít ve svátečním do kostela. Škebrle byl krásný. V zeleném fráčku, s barevnými pentlemi. Nikdy nic krásnějšího nespatřila.

Víla se však o několik dní později probudila v temné jeskyni. Pomyslela si: „Kde to jsem? To se mi určitě jen zdá. Zkusím se štípnout do nohy. Auuuu!!!"

V tu chvíli se před jeskyní objevil voják. Někoho jí připomínal. Štíhlý, vysoký, se zelenozlatýma zapadlýma očima, špičatýma ušima, vystouplými lícními kostmi a zašpičatělou bradou.

Už ví, je to sluha Arana. Aran nebyl odsud, říká si pán z Irska. Viděla ho asi předevčírem. Netvářil se moc šťastně, když mu řekla, že o něj nestojí.

Ráno se Škebrle lekl: „Kdepak je ta, co ji mám rád?" Dneska mi měla přijít pomoci s úkoly. V lese o ní taky nikdo nic nevěděl, a tak se jí vydal hledat. Šel dva dny a dvě noci, až došel k hradu. Vůbec po tom strastiplném putování nevypadal jako vodník, byl vyschlý, unavený a zdál se mnohem starší.

Na kopci se tyčil vysoký krásný hrad. Z kamene, ale oblečen jako by v bílé košilce s třpytivými perlami. Jako svatební šaty posetý slzami. Určitě jsou její. Chudinka, co asi teď dělá? Daleko od hradu už slyšel pláč. Hned ho poznal. Kdo jiný tak půvabně plakal? Jak však přemůže všechny ty, kteří milou hlídají? Zkusil vyjednávat, to mu moc nepomohlo. Měl na vybranou – buď opustí okamžitě pevnost, nebo musí splnit tři úkoly. Pokud je dobře splní, může si ji odvést, ale jestli ne .... zemře.

Chtěl-li Bělušku zachránit, neměl na výběr. Musel se pustit do úkolů. První úkol byl ....rozesmát pana komorníka. Ten se nikdy nesmál.

Škebrle začal klaunskými kousky, dále šel přes vtipy až k úšklebkům. Nic však nepomohlo. Napadlo ho však ještě něco. Za chvíli se už celá pevnost třásla. V okolí se rozléhal smích. Nikdo chechtajícího se komorníka ani nepoznával. Muselo se hlásit, že se hastrmánkovi úkol povedl.

Za druhé musel uhádnout hádanky, skoro ve všech jazycích. Myslel si: „To určitě nepůjde, mluvím sotva česky, číst a psát taky neumím. Jak to asi dokážu?" Měl si nejdřív odpočinout a pak přijít.

Hledal nějaký rybník, kde by se umyl a hlavu složil, aby si jeho unavené kosti trošku odpočinuly a připravily se na další boj. Cestou potkal malého vodního skřítka. Uvízl v bahně. „Proč bych mu

nepomohl?“ Vytáhl ho a mužíček zašeptal, aby ho nikdo neslyšel: „Děkuji ti, mladý muži. Kdybys potřeboval pomoc, stačí zahvízdat.“

Ráno přišel Škebrle splnit úkol a nebyl sám. Kdyby se na něj někdo kouknul ze shora, viděl by, jak mu na rameni stojí skřítek a tiskne se mu k uchu.

Za necelou hodinku se rozrazily dveře a z nich vyšel nahněvaný král. „Jak může všechno vědět? Občas jsem nerozuměl ani já..... přece nemůže být nějaký přivandrovalec chytřejší než všichni moji rádcové a já dohromady. Nikdo mě nepřekoná. Držím 564 rekordů v chytrosti.“

Na třetí den ho čekala nejlehčí práce. Měl vydžet 3 hodiny pod vodou. Copak je tohle pro něj nějaká práce nebo snad úkol? Teď právě skákal do vody.

Plaval kolem břehu a zpátky, znovu a ještě jednou. Když tu uviděl dole na dně pod rákosím cosi podivného. Byla tu přece jeho krásná lesní panna. Ale co to s ní bylo. Už ví, učil se to ve škole! Je zapletená mezi kořeny rákosu a puškvorce, vydrží sice chvíli pod vodou, ale maximálně 70 minut.

Něco zkusí. Políbil ji a potom jí pravidelně vdechoval vzduch do plic. Nakonec už to ani nebylo třeba. Zvykla si na život pod vodou. Běluška byla zachráněna.

A navíc svatbě ani společnému životu pod vodou už nic nestálo v cestě. A jestli neumřeli, tak v tom Selibovském rybníce žijí dodnes.

Víla a vodník

Text a ilustrace: Alžběta Kajtmanová

Jednoho dne se do píseckých lesů nastěhovaly dvě pohádkové postavy : Víla Arnoštka a vodník Rybička. Arnoštka byla krásná, ale i velmi pyšná. Měla šaty ušité z pavoučích nitek a pokapané ranní rosou místo těch nejdražších diamantů. Na šatičkách měla i krásně barevné pentličky a jako každá víla měla na hlavě věneček. Vodníček byl docela obyčejný vodník. Klobouček a obleček . Z fráčku mu kapala voda. Nebyl tolik pyšný jako Arnoštka, ani tak moc pentliček neměl.

Druhý den po nastěhování se víla vydala na procházku po svém novém prostředí. Víla viděla krásný palouček, kde vedle byl i rybník, nad kterým se skláněla stará vrba. Přiběhla k němu, naklonila se nad jeho klidnou hladinou a lehce namočila svou ladnou nožku. V tu chvíli vyskočil z rybníčku vodník a sedl si na starou vrbu. „Brekeke, co tady děláš?“ zeptal se Rybička. „Já.... já jsem si schladila svou nožku,“ řekla potichu Arnoštka a dodala: „Vadí ti to snad?“ „Brekekeke, ano! Já tu bydlím a ještě jsem tě tu nikdy neviděl! A co, nanesla bys mi sem nějaké viry a bacily....“ rozčileně pravil Rybička. „Já?“ ptala se udiveně víla a znovu řekla: „To sis dovolil hodně!“ Arnoštka se zeptala: „Jak dlouho tady bydlíš?“ Rybička bez lhaní přiznal: „Dva dny a ty?“ „Já taky!“ špitla neslyšně víla. „No, jsem už unavená, půjdu domů a zítra ať tě tu už nevidím. Jasný?“ přísně nakázala víla. „Ne!“ odsekl jí vodníček. „Dobrá, zítra si to vyřídíme!“ řekla Arnoštka. „Jak chceš!“ odsekl Rybička.

Další den, když víla ještě spala, šel si vodník nasbírat nějaké lesní plody. Šel a šel a najednou spatřil úžasný domeček. A rozkřičel se: „Á á á á á ! Co to je?“ ptal se. V tu chvíli se víla probudila. „Co tu hulákáš na celý les?“ vykřikla a vyběhla ven. „Co to je?“ vyzvídal vodník a ukazoval na dům. „Co, kde?“ lekla se Arnoštka a dodala, „nic tu nevidím.“ „Myslím ten dům!“ znovu zakřičel Rybička. „Jo tak, ... no... to víš.... já bych se na zemi nevyspala,“ tvrdila víla. Vodníček se obrátil a řekl: „Já už asi půjdu.“ A víla na to: „Tak asi běž...“ „Tak já jdu,“ řekl vodník. „Ty jdeš!“ opakovala víla. A v duchu si říkala: „Musím něco vymyslet, aby neodešel!“ A hned ji napadla spásná myšlenka. „Přijdeš ještě?“ zeptala se. „Ano, když budeš chtít.....“ odpověděl Rybička.

Když víla zacházela do svého domečku, uslyšela velkou ránu. Otočila se a uviděla, jak vodník leží na zemi. „Je ti něco? Haló!“ ptala se se strachem víla. „Já nemůžu..... dý.....“ stísněně řekl, ale nedořekl. Po chvilce omdlel. Víla se moc bála a nevěděla, co má dělat. „Ach jo, kdybych tak tenkrát v té škole dávala větší pozor!“ vyčítala si. „Á,..... něco mě napadlo!“ Běžela do domečku a vytáhla starou zaprášenou knihu. Koukla se a hned viděla, co má dělat, když někdo omdlí. Vzala si kbelík čisté pramenité vody a běžela zpátky. Ale to už byl s vodníkem málem ámen. Víla přišla právě včas. Fackovala milého vodníčka, ale nic. Kdyby počkala ještě pár vteřin, vodníček by dozajista umřel. Ale Arnoštka ho bez váhání polila studenou vodou. V tu chvíli

se probudil a řekl: „Ty jsi mi pomohla?“ „No..... ano!“ koktala víla. „Moc ti děkuji,“ usmál se Rybička. A víla se mu začala omlouvat: „Promiň, že jsem na tebe byla tak zlá....“ „Ale to nevadí,“ medově odpověděl vodník. A hned se nezapomněl zeptat: „Máš tu nějaké kamarády?“ „Tady ne, ale ve vílím světě ano, jsem tam dokonce za hvězdu.....“ pochlubila se víla. „A co ty?“ vyzvídala. „No, já tady také ne,“ odpověděl smutně Rybička. A oba téměř nastejně vyhrkli: „A co kdybychom byli přátelé my dva?“ A hned si oba zase najednou odpověděli : „Ano!“

A tak nejenom že se stali nejlepšími přáteli, ale začali spolu i hospodařit. A pokud ještě nezemřeli, žijí a hospodaří tam ve shodě dosud.....

Hejkal

Text a ilustrace: Natálie Hůlová

Kdysi dávno v jedné vesničce, která byla obklopena temným, hlubokým lesem žil chlapec jménem Jirka, byl to hoch opravdu velmi neposedný. Maminku a tatínka neustále zlobil, ve škole nedával pozor a svým kamarádům se často posmíval.

Jednoho podzimního sychravého večera se Jirka jako obvykle opozdil a zůstal venku s kamarády. Cestou domů zaslechl podivné zvuky, slyšel kroky, které se rychle přibližovaly. Začínal mít strach. Noc byla tmavá a on byl sám v celé ulici. V zádech ho mrazilo a dech se mu zrychloval. Pouliční lampy začaly po jedné zhasínat. V Jirkových očích se zableskl třpyt měsíce. Něco ho prudce popadlo za ruku, vyhodilo ho do výše a pak i s ním odlétlo vzduchem směrem k lesu. Hlavou mu probleskla myšlenka: „Jestli to, co ho zrovna teď unáší, pustí ho vůbec někdy domů zpátky ke svým rodičům." Po chvíli začali klesat k zemi a Jirka poznal, že ten, kdo ho unesl,je známé lesní strašidlo Hejkal.

Nechal chlapce uprostřed lesní mýtiny. A zmizel. Jirka začal brečet a naříkat, že se už nikdy nedostane domů a že tady asi zkamení. Okolo běží srnec a povídá mu, jestli chce, že ho odveze zpátky do vesnice. Jirka byl moc rád, naskočil srnečkovi na záda a utíkal pryč z lesa. Srnečkovi poděkoval a slíbil, že už nebude zlobit. Když přišel domů, maminka a tatínek k němu běželi a byli hrozně rádi, že se Jirka vrátil domů.

Od té doby už Jirka nikdy nezlobil.

Jak se stal vodník králem

Text a ilustrace: Anna Hrabáková

Za devatero horami, za devatero lesy leží město Třeboň. Je to město rybníků a tradičních výlovů. A o jednom z těchto rybníků bude také můj příběh.

V malebné Třeboni je velký rybník Svět a v něm bydlel vodník Ráček. Byl velmi zvědavý, moudrý a pracovitý. V rybníku proto žilo hodně ryb a vodník tam také měl mnoho kamarádů.

Když jednoho dne seděl na své staré vrbě a kouřil dýmku, uviděl ve vrbě něco bílého. Byl to dopis s pozváním do zámku. Ráček byl velmi poctěn. Poprosil hned štiku Mášu, aby mu ušila krásný oblek ze šupin a starých roztrhaných sítí. Vodníkovi oblek padl jako ulitý. Kromě toho, že měl jeden rukáv delší než ten druhý.

Hned ráno se vydal na zámek. Zámecké dveře mu otevřela princezna Ludmila. Ráček byl červený jako rak a jeho vodnické srdíčko bilo na poplach. Tak krásnou dívku, jako byla Ludmila, v životě neviděl. Ale než se stihnul pořádně rozhlédnout, král promluvil. „Tak vás tu pěkně vítám. Byli jste vybráni královskými rádci, jako nejlepší ženiši pro moji Ludmilku. Všichni tři vládnete neobyčejnými vladařskými schopnostmi. Princ Orlík vládne větru, Ohnivák poroučí ohni a Ráček zase vodnímu světu. Ten, kdo nejlépe splní tři úkoly, stane se mým nástupcem a mužem Ludmilky."

S Ráčkem se zatočil svět. Tak proto si nás král pozval. Nikdy se necítil jako velký panovník a před těmito dvěma vládci si připadal ještě menší.

„Ať země vydá své tři drahokamy. Zítra večer vás očekávám," oznámil král první úkol. Ráček hned začal přemýšlet, co myslel král za drahokamy. „Nejdražší drahokam je to, co vyroste ze země, život je nejdražší," vykřikl vodník. Večer všichni přinesli své drahokamy. Oba princové měli krásné barevné skvosty, král byl nadšen. Nad Ráčkovým žaludem, semínkem slunečnice a jadýrkem z jablka jen ohrnul nos.

„Druhý úkol zní – zítra ráno mi přineste nejvzácnější věc na světě," přikázal král. Ráček si zavýskl: „Nejvzácnější na světě je voda." Ráno oba sokové přinesli zlato a šperky, jen Ráček přinesl hrneček průzračné rybniční vody. Král o vodu ani pohledem nezavadil. „A máme tu třetí úkol, ale ten vám řeknu až po obědě," zajásal král. Ale po obědě se král neobjevil. Přišel sluha a oznámil, že král je velmi nemocen, kdo ho uzdraví, dostane Ludmilku za ženu. Princové pozvali nejváženější lékaře, ale všichni jen kroutili hlavou. Jen Ráček si věděl rady: „Dáme mu nejvzácnější dar na světě, napít vody. Na posilněnou ať sní jablko a pro radost mu princezna přinese slunečnici.

Věřte nevěřte, král se uzdravil a rád odpočíval ve stínu dubu. Ráček se stal králem a oženil se s Ludmilkou. A žili spokojeně až do smrti.

Hloupý vodník Béďa

Text a ilustrace: Petra Motzbäuchlová

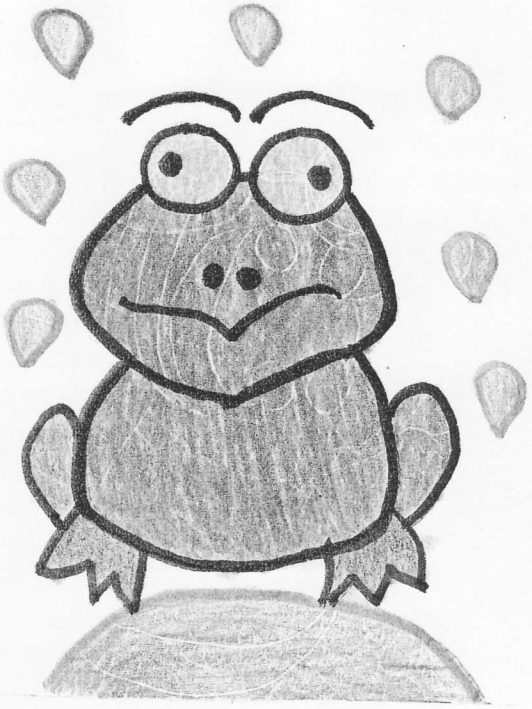

Byl jednou jeden rybník a v něm žil Béďa, byl to vodník, který nebyl moc chytrý. Nosil zelený fráček, ze kterého mu kapala voda, a dlouhé zelené kalhoty. Jednou se z dlouhé chvíle rozhodl, že si zaskáče do rybníka. Vylezl na stavidlo a šup do vody. Když se pokoušel o svůj poslední skok, zavadil o stavidlo, to se otevřelo a voda v rybníce zmizela. Béďa se lekl: „Co se to stalo? Kam se poděla ta voda?" V tu chvíli se sumec, který už lapal po dechu rozkřičel: „Cos to udělal, vypustil jsi celý rybník!" „Ale já to nebyl" hájil se Béďa. Žabička, která to pozorovala už od rána, vyskočila z rákosí a povídá: „To jsi byl ty, tys ho vypustil !" „Opravdu, to mě moc mrzí, jak to mohu napravit," povídá Béďa. Žabička se usmála: „Tak já ti pomohu, když mi slíbíš, že už skákat nebudeš." „Slibuji!" řekl Béďa. Potom, co stavidlo opravil, už se z něho nikdy nesnažil skákat do vody.

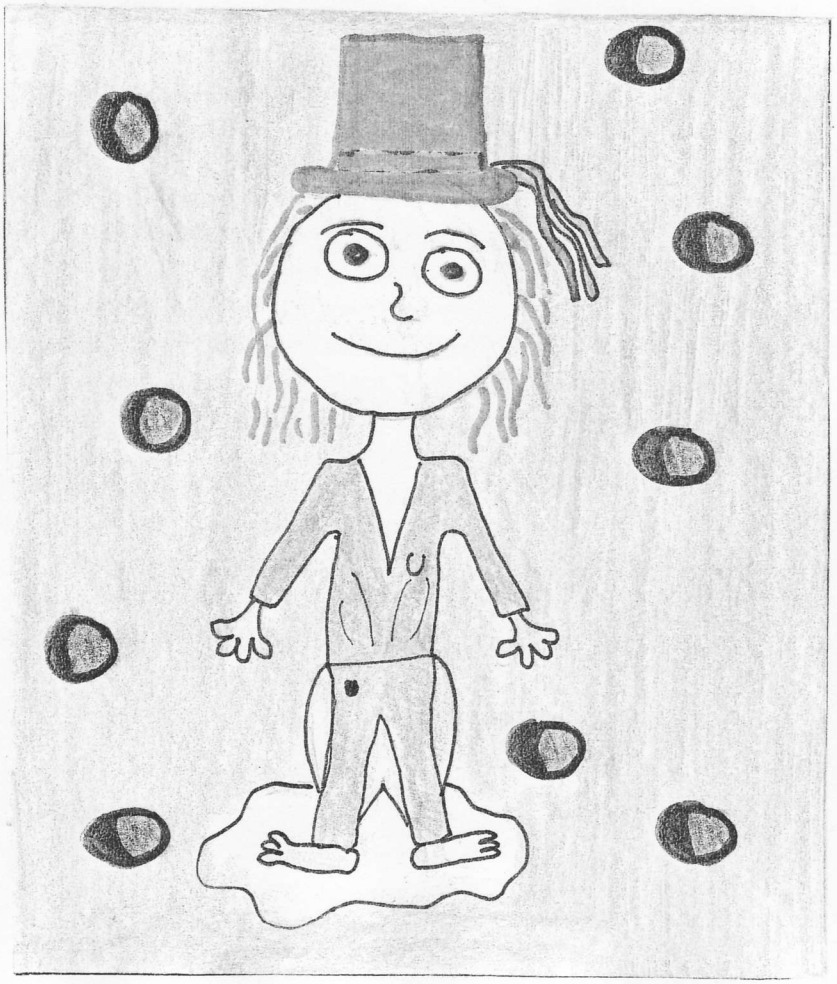

Jak vodník našel nový domov

Text a ilustrace: Natálie Brousilová

Byl jednou jeden vodník, který se jmenoval Ráček. Vodník to byl smutný, protože každý jeho kolega měl svůj rybník, kde mohl hlavu složit. Jednoho dne se proto vydal do světa, aby si i on našel svůj vytoužený rybník.

Šel přes České Budějovice, Hlubokou nad Vltavou, Vodňany, Protivín, ale žádný vhodný rybník nenašel. Nakonec došel do města Písek, ale ani tam ho na první pohled nic nezaujalo.

Sám sobě říkal: „Breke- ke- ke, to není možné, že tu není široko daleko rybníček mých snů. Šel proto dál a jak byl zamyšlený, narazil na krásné, zelené vrby. Rozhlédl se proto doprava, doleva a uviděl úplně maličký, ale krásný rybníček. A tak si řekl: „Tady by se mi doopravdy líbilo.“ Jenže to mělo malý háček. Po hladině tančila krásná rusalka, a tak na ni zavolal: „Hej, maličká, pojď sem.“ Rusalka se podivila, kdo na ni volá, kdo ji ruší při tanci, ale k vodníčkovi přišla. Otázala se, kdo je a co od ní potřebuje. Vodníček jí začal vyprávět své trápení, jak hledá pro sebe bydlení a že tenhle rybník se mu moc a moc líbí.

Rusalka nebyla zlá, jeho trápení pochopila, a tak mu nabídla, že tu spolu mohou bydlet, pokud jí splní tři přání.

Vodník chvilku uvažoval a nakonec souhlasil. První přání znělo – najít pět krásných perel, které tanečnice ztratila při nočním koupání. Byly pro ni velice vzácné. Pro vodníčka toto přání bylo jednoduché, a tak ho měl splněné velice rychle. Zrovna tak vyplnil její druhé i třetí přání a dveře k novému domovu měl zcela otevřené.

Vodník získal nové bydlení, kterého si moc vážil, a rusalka kamaráda, který ji vždy pomohl v nesnázích. A tak tam spolu spokojeně a šťastně žili a starali se o svůj společný rybníček.

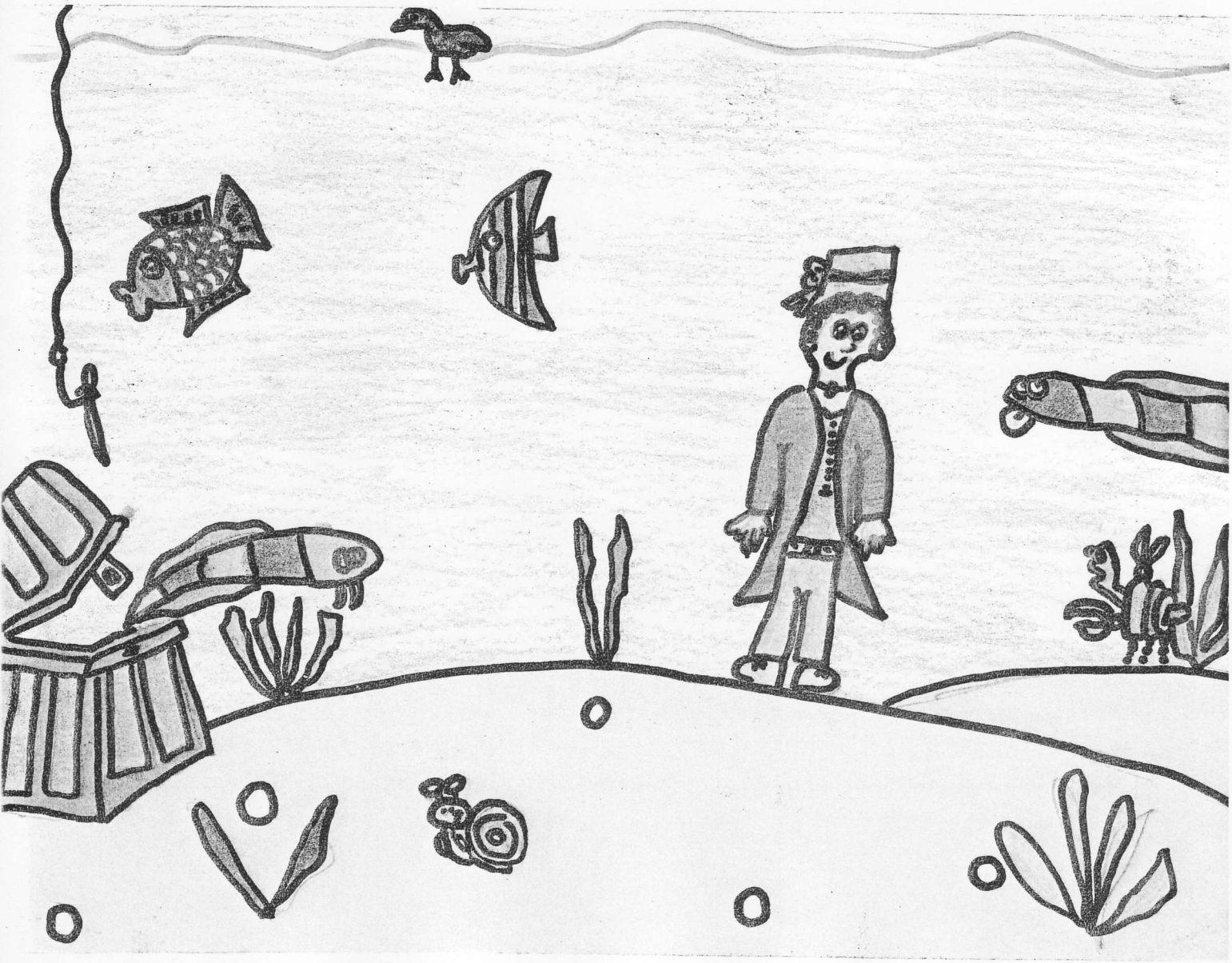

Rusalka a vodník

Text a ilustrace: Eva Burgerová

Byl jeden les a v tom lese rybník , u něho vrba a na vrbě seděl vodník. Každý den se díval na rybník a na ryby ve svojí tůni. Také pozoroval okolí svého rybníka, protože...

Jednou, když vodník seděl na svojí staré vrbě a kouka okolo rybníka, zahlédl na kraji lesa nějakou postavu, a tak se tam zvědavě zakoukal, že neslyšel, že se někdo neslyšně přiloudal až pod vrbu. Přišel hajný a řekl vodníkovi: „Pane vodník, co se s vámi děje?" Vodník se lekl a spadnul z vrby dolů. Hajný k němu hned přispěchal a zeptal se ho: „Není vám nic, pane vodníku?"

„Já nevím, asi mám něco s nohou a rukou, jak jsem na ni spadl." „ Tak si stoupněte, ať vím, jak jste na tom." Vodník si stoupl a nejednou křičí: „Au, au, to bolí!" Hajný zavolal záchranku a vodníka zpátky položil. Za chvíli přijela sanitka a nabrala vodníka na nosítka a šup do auta a hurá do nemocnice. V nemocnici určili, že vodník má naraženou nohu a ruku, takže mu to dali do ortézy, a že to prý není zase až tak vážné, ale že si ho tam nechají raději dva dny na pozorování, co kdyby přeci jenom, jistota je jistota ....a tak dál, však to znáte.

A tak dva dny utekly jako voda a vodník mohl jít domů, a tak šel ke svému rybníku. Když se k němu dobelhal, zastavil se a nevěřícně koukal. Tancovala tam víla, vodník k ní přišel a zeptal se jí: „Jak se jmenuješ?" „Já jsem Rusalka a kdo jsi ty?" vyzvídala víla. „Já jsem vodník Chechtílek," slušně odpověděl vodníček. „Aha, tak to ano," odvětila víla a nerušeně tancovala dál. „Asi tě tancování hodně baví, viď, Rusalko?" zeptal se nesměle vodník. Rusalka se zarděla a zašeptala: „Ano, když se spolu dohodneme, mohu ti tu tancovat třebna každý den...." „Jéje, to bych byl velmi rád, kdybys tancovala zrovna tady u rybníka. Hned by mi ten svět připadal hezčí..." „Tak mě tady zítra zase čekej, Chechtílku," slíbila víla a zmizela do lesa. Vodník šel na svoji vrbu a koukal se tak zasněně, až z toho usnul. Za chvíli se probudil a kouká na rybník. „Ryby mají asi dobrý den, protože skákají a smějou se," vidí vodník všechno v růžových barvách. Uběhl den a Chechtílek zase sedí na staré vrbě a dívá se. Rusalka zase tančí okolo rybníka.

Takhle to bylo už napořád. Rusalka a Chechtílek byli nejlepšími kamarády. A pokud neumřeli, tak stejně žijí dodnes, vodník pozoruje krásně tančící křehkou vílu a zasněně se na ni dívá.....

Fotbalový tým FC Močálník

Text a ilustrace: Jakub Jevčák

V jednom rybníku, který se jmenoval Močálník žil vodník Česílko. Jednou si Česílko pořídil televizi a uviděl v ní fotbalový zápas mezi Baernem Brčálníkem a Manchestrem Rybníkem. A ta hra se mu hrozně líbila, proto svolal všechny možné vodníky z Močálníku a chtěl vytvořit fotbalový tým.

Většina vodníků souhlasila a tak založili FC Močálník. „Nejprve potřebujeme hřiště a stadion," řekl Mašlička. „Ale nevíme, jak má vypadat!"

Když postavili hřiště, začali trénovat. Po dvou měsících byli vytrénovaní a začala sezona. Svůj první zápas hráli proti Sokolu Přehrada. Sice prohráli 5 : 1, ale zahráli si. Když skončila sezona, zůstali na 8. místě z 15. Příští rok skončili na 1. místě a postoupili do ŘASA ligy Do další sezony vstoupili s odhodláním vyhrát. A docela se jim to vyplatilo. Bohužel v semifinále prohráli 4 : 5 na penalty.

Po jarní přestávce se hoši z Močálníku pustili do svých soupeřů a díky tomu se probojovali až do finále, ve kterém se měli utkat se Slávií. Probojovat se do finále, to byl jejich velký sen. A to, co bylo nemožné, se stalo skutečností. FC Močálník vyhrál nad Slávií 1 : 0 a stal se mistrem rybníků.

Pískl rozhodčí a pohádka tímto končí.

Narozeninová oslava

Text a ilustrace: Miroslav Grobár

Byl jednou jeden vodník, Červinka se jmenoval. Měl červené hastrmanské botky, rákosové kalhoty a žlutý smoking s fráčkem a řasovým kloboučkem. Bydlel v malém rybníčku, kterému lidé říkají tůň. Měl v něm hodně krásných rybiček a - kdo ještě ví - kolik živočichů pod hladinou.

Přebýval v něm moudrý sumec se svými dětmi. Všichni obyvatelé tohoto rybníčka si k němu chodili pro rady a on jim vždy rád a dobře poradil. Kdyby nežil v rybníčku, nemohl by tento ani pořádně fungovat. I Červinka si chodil pro rady a byl sumcův nejlepší kamarád. Když šel vodník spát, všiml si svéko kalendáře, a s hrůzou zaznamenal, že pozítří má sumec narozeniny. „A sakra!" řekl si, „co mu koupím, jakou oslavu připravíme, bude se mu to líbit?"

Hned jak se probudil, svolal tajnou poradu, přizval sumcovu drobotinu a zástupce ze všech koutů rybníčka, aby projednali, kde bude oslava..... a spoustu dalších nezbytností. Čas neúprosně letěl a všichni byli pod tlakem. Dohodli se, že párty bude přesně uprostřed rybníčka .....a postaví veliké podium .....a vše, co k tomu patří..... a koupí mu společný dárek. Sumec byl sám a své syny horko těžko zvládal, a tak Červinka vymyslel....."A co novou sumčici!" Všichni zvedli pravici a Červinka klepl do stolu a zvolal: „Dárek bude jeho nová sumčí dáma! Doplavu pro ni do vedlejšího rybníka." Sumec už o ní věděl, ale nemohl se přes hráz dostat a opustit tak svůj rodný rybník. Paní Klára – jak se sumčice jmenovala, se vším souhlasila.

Přípravy už vrcholí a podium už stojí, poslední detaily se dolaďují. Červinka s dětmi si řekli: „Zítra to vypukne," a plácli si na to. Když se probudili, všichni už byli v dějišti oslavy, v čele s Červinkou a rovnali se. Děti vzbudily sumce a řekly mu, že má jít na nouzovou poradu. Když přišli, všude tma a sumec si v duchu říkal: „ Tady to má být, ta porada?" a mumlal si něco pod vousy sám pro sebe. Za okamžik se rozsvítila světla a všichni zpívali narozeninovou písničku, sumec měl až slzy v očích, jaká to byla krása, přímo pastva pro oči.

Když přišlo na to, kdy měl otevřít dárek, byl celý nervozní, cože to tam zajímavého objeví za překvapení. Když rozmotal stuhu, rozzářila se mu celá jeho vrásčitá tvář a neměl slov .

Ti dva se k sobě hodili, a tak sumec našel svou lásku ....a Červinka si oddechl .....a narozenivá oslava dopadla velmi dobře. Prý se teď voda zbarvila do růžova, asi je tam víc lásky, nemyslíte?

Zazvonil zvonec a narozeninové oslavy je konec.

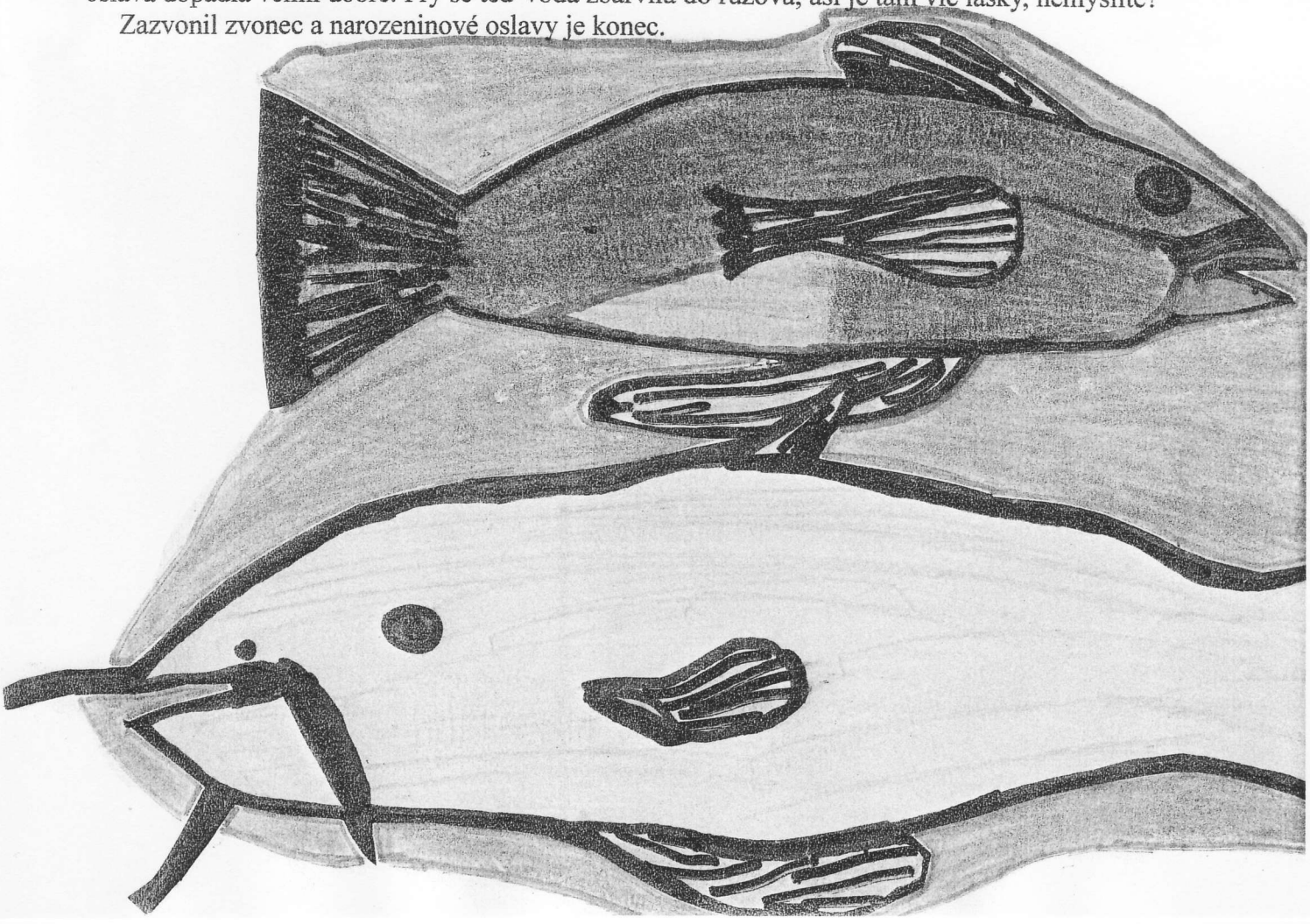

Zamilová žába

Text a ilustrace: Adam Hora

V jedné malé tůňce uprostřed lesa měl jeden žábák jménem Kuňka domov. Jednou, když se koukal do kalendáře, uviděl, že se právě má slavit Žablevtýn – to je něco jako náš Valentýn. Pro Kuňku to byly smutné dny. Již 4x si žádnou vyvolenou nevybral. Žablevtýn se odehrával na jedné mezi. Vydal se tedy na mez.

Hned po svém příchodu na vytouženou mez uviděl, jak na mezi stálo a na nápadníky čekalo mnoho překrásných nápadnic, které netoužily po ničem jiném, že se stát žabími nevěstami. Tak ani náš Kuňka nečekal na nic a šel se s nějakými seznámit. Po půl hodině marného snažení uviděl svoji vyvolenou.

Víte, že když uvidíte svoji životní lásku, tak se zastaví čas? Kuňka se nemohl vynadívat. Ale, i když se čas zastaví, na nikoho se s námluvami dlouho nečeká, čas to přece jen musí všechno dohnat. V okamžiku se žáby rozutekly a bylo po námluvách.

„Já bych ti mohl pomoct," řekl starý opelichaný myšák. Za rok práce u mě, ti řeknu jméno a bydliště té, na které jsi mohl dneska oči nechat.. A tak to zamilovaný Kuňka vzal. Za měsíc práce se dozvěděl maličkost o té své krásné neznámé, a tak si nenechal ujít ani minutu, aby si nepředstavoval své setkání s ní....

Uplynul rok, myšák dodržel, co slíbil. „Jmenuje se Kapka a bydlí v louži u pole." Kuňka se vydal k poli. Když tam došel, uviděl něco hrozného. U louže stáli dva čápi. Okamžitě se na ně vrhnul. Normální žába by to neudělala, ale Kuňkovi, když byl ještě malý pulec, jedna věštkyně předpověděla dlouhý a spokojený život, a tak věděl, že takhle nezemře. Uhýbal se, čápi kmitali zobáky, ale to jim nebylo nic platné. Ale když jeden klofl po Kapce, v žábákovi se probudila velká síla. Bojoval tak statečně a srdnatě, že jeden čáp zahanbeně utekl z boje. Ještě že šla okolo liška a že jí Kuňka pomohl s rybami. Liška zahnala druhého čapího lupiče na útěk.

Tak se konečně Kuňka a Kapka seznámili a zdálo se, že nastávájí jen slunečné dny v jejich životě. Ale to nebylo vše, nazítří zaklepal na dveře ošklivý ropušák, že chce souboj na mýtině. Kuňka strnul, on totiž jaktěživ nebojoval s jinou žábou. Ale nic jiného nezbývalo, že se vydat do dalšího krutého boje za lásku své vyvolené.

Svítání se blíží, minuty utíkají jako hodiny. Kuňka přemítal v duchu: „Utéct? Ne, to by byla zbabělost!" Dorazil na mýtinu. Usoplený žabák funěl zlostí. Hned se spolu do sebe pustili. Když Kuňka prohrával, tak si vzpomněl, jak se rval s čápy, a říkal si, jak by bylo hloupé prohrát s mnohem slabší ropuchou. Kuňka se sebral... a to byla hned levá a pravá..... Žabák byl poražen. Co to? Kuňkovi v ruce zůstal kus žabí kůže. A před ním stojí jeho kamarád, starý myšák.

Kuňka se ho jen zeptá: „Proč?" Myšák vykřikl: „Já chtěl taky Kapku za ženu, ale teď vidím, že jsi pro ni lepší!" a se vzlykotem se rozeběhl domů. Žabák šel také domů ke své Kapce. Když Kuňka došel domů, zeptala se nedočkavě Kapka: „Vyhrál jsi?" Kuňka smutně odpověděl: „Ano, ale prohrál jsem svého nejlepšího kamaráda...."

A žili do konce svého života šťastně a spokojeně.

O vzniku třetího rybníka

Text a ilustrace: Daniel Sybal

Anička byla krásná víla.Různí vodníci se po ní rádi otočili, ale přesto nebyla šťastná. Jí se moc líbil jediný. Byl to vodník Davídek. Jenže ten byl také velmi oblíbený. Ale byl vám to takový mizera a srab. Že je lepší se o tom více ani nebavit. Jenže Anička to netušila a ihned se mu začala dvořit.

Začalo to takhle: Davídek si jednoho dne vyšel na procházku k lesu u Dvou rybníků, neboť byl sám obyvatelem jednoho z nich. A Anička bydlela v jedné z mnoha borovic v píseckém lese. Když šel kolem, vyšla zpoza stromu a vybafla na něho..... jenže to neměla dělat. Davídek se víly tak lekl, že se rozbrečel a sedl si doprostřed důlku vedle dvou rybníků..... a brečel a brečel, až ten důlek naplnil slzami..... a tak vznikl třetí rybník. Od těch dob se v píseckém lese nachází místo, kterému všichni říkají U tří rybníků.....

A co dál bylo s naším hrdinou? Najednou se kolem něj seběhli ostatní vodníci a dodnes se mu smějí. A Anička? Zařekla se, že do konce života nechce mít s vodníky nic společného.

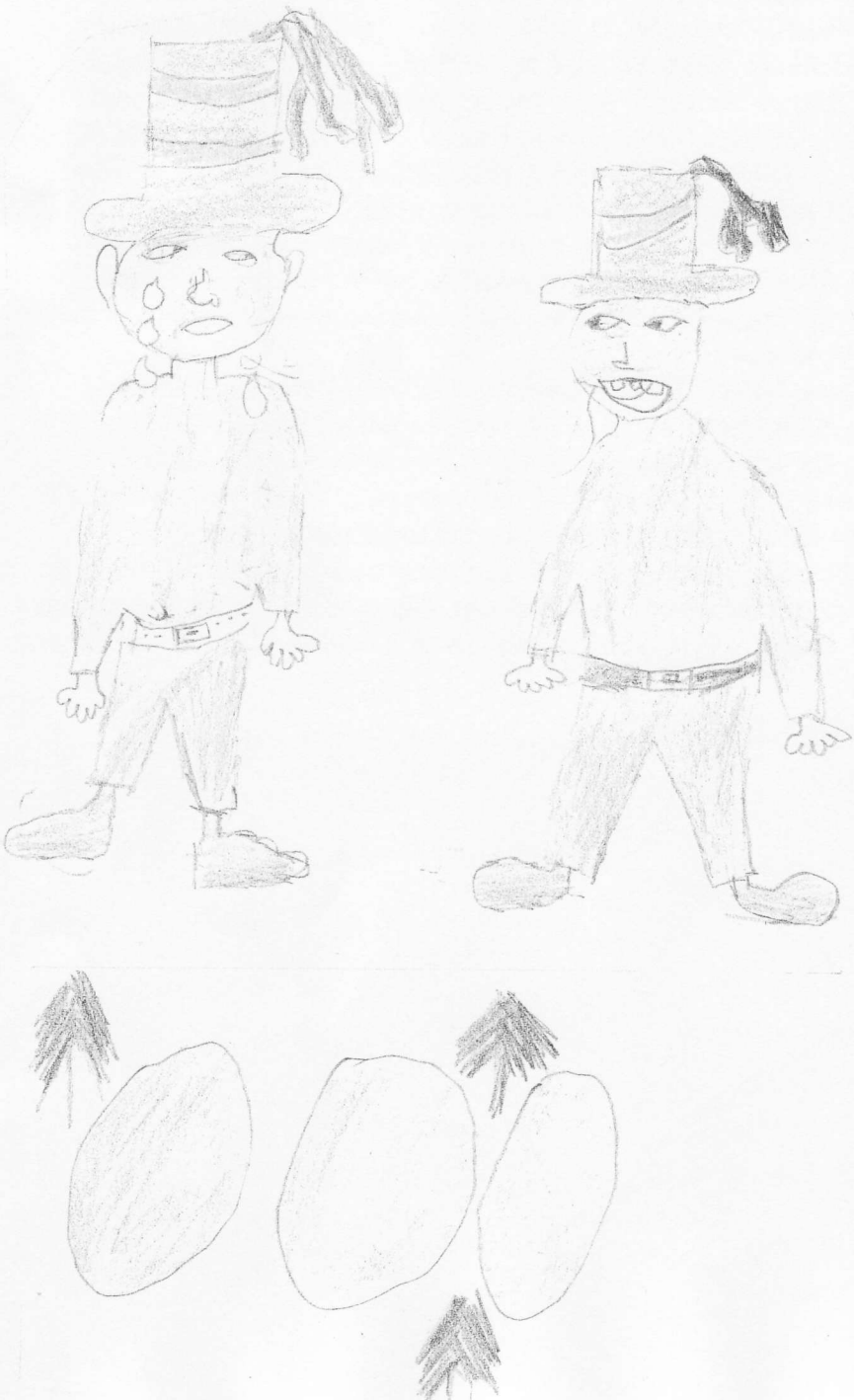

Jeskyně

Text a ilustrace: Jan Štěpán

Jednou po škole se dva kluci jménem Karel a Lukáš sešli za parkem.

„Ty, hele, já jsem byl s rodiči v lese a uviděl jsem tam obrovitánsku jeskyni. Co kdybychom to tam šli trošku prozkoumat?“ povídá starší Lukáš. „Hele, to je dobrej nápad, já stejně nemám co dělat....“

Dali si sraz ve tři odpoledne. Když Karel přišel, Lukáš se červenal radostí. Můžeme vyrazit?“ ptá se nedočkavě Karel. „Baterku máš?“ „Samosebou!“ hrdě odpoví Karel.

Tak tedy šli. Bylo to pořád do kopce, až je z toho pořádně bolely nohy. „Támhle je to!“ křikne Lukáš, až jeho kamarád nadskočí. „Paráda, batohy tu necháme, vezmu jenom baterku.“ Potopili se do tmy. Byl tam velký chlad. Šli a šli, vtom do Karla Lukáš drcnul. „Karle, já si nepamatuju cestu.“ „A jéje!“ Vystrašení obešli několikrát celou jeskyni, ale východ nenašli.

Už se začali pořádně bát, když vtom Lukáš uviděl blikající světýlko. Pohlédl směrem k němu. Světlo vyzařovalo z lucerničky malého skřítka. „Pojďte za mnou, rošťáci, kdybych náhodou neslyšel nějaké hlasy, tak tu trčíte ještě další měsíc,“ pobaveně skřehotá skřítek. „Nikdy se sem už nevrátíte, rozuměli jste mi?“ Chlapci přitakali a už se těšili, jak je zase bude rozpálené sluníčko hřát do tváří.

Když jim skřítek mával na rozloučenou, poděkovali a šli. „Jsem rád, že jsem zase venku, tam se mi to totiž nelíbilo.“ „Máš pravdu!“

Chlapci se vrátili domů a všechno vylíčili svým rodičům. „Tak to byl nejspíš pimon, patron Píseckých hor!“ vysvětlil Lukášův tatínek.

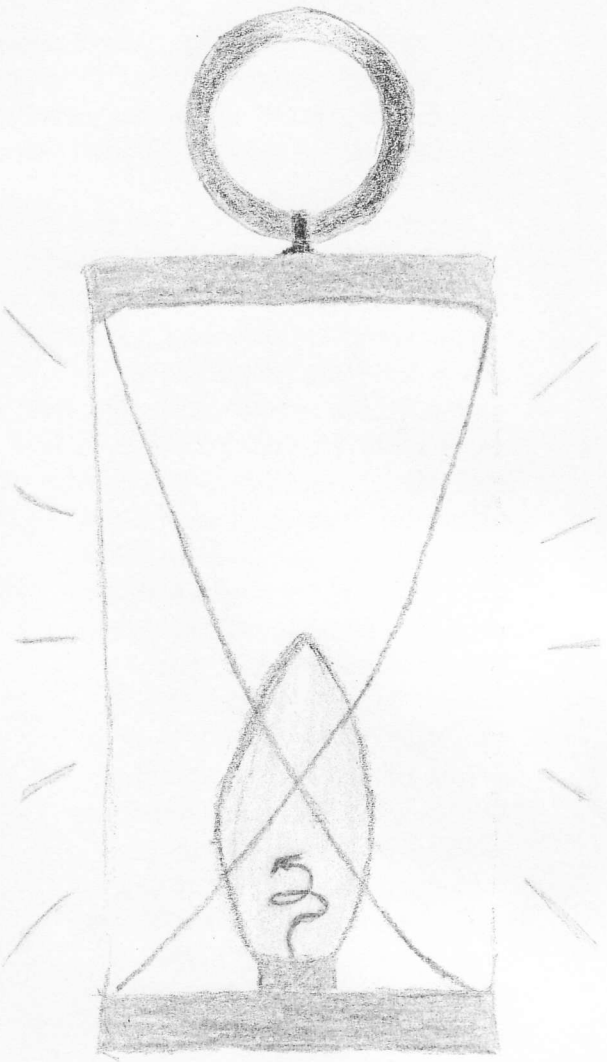

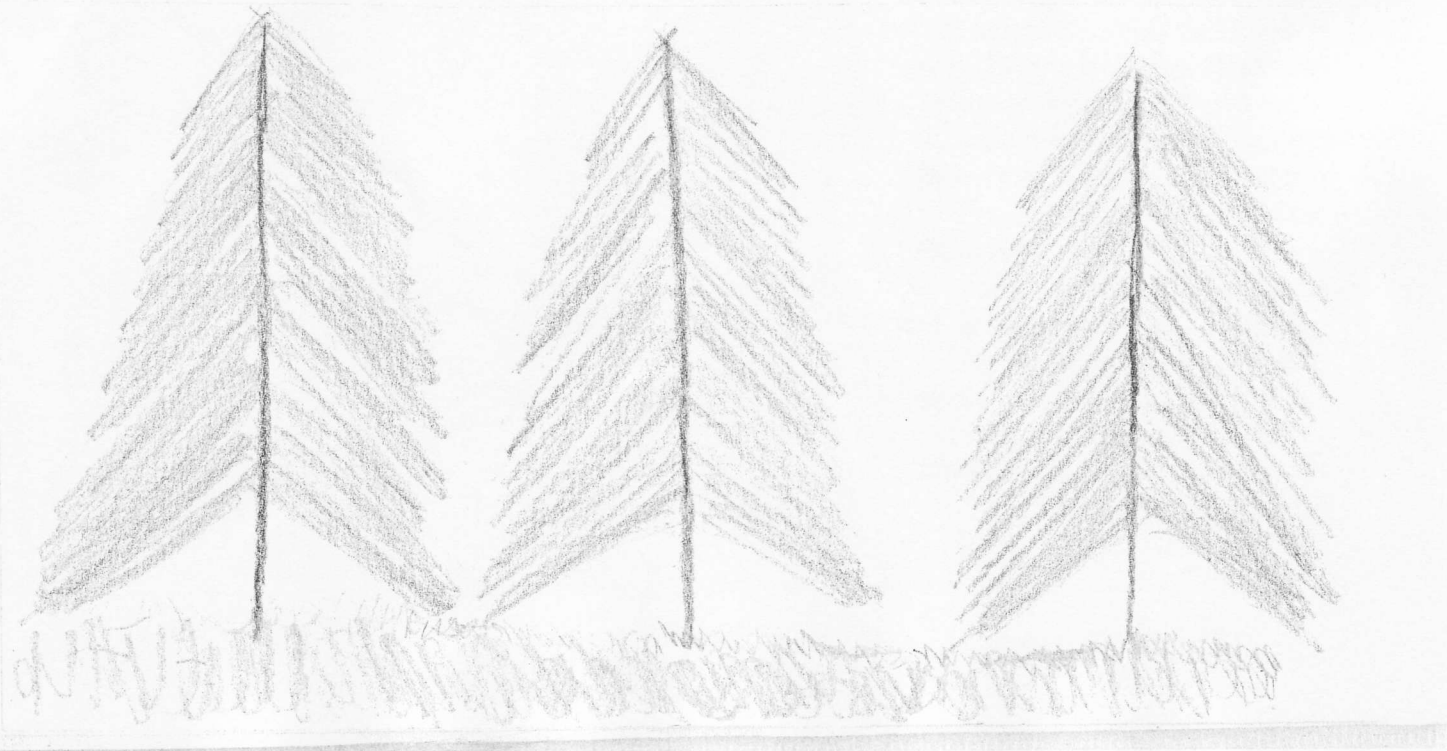

Nešťastná vycházka na houby

Text a ilustrace: Lucie Holánová

„Ne.... Už zase...? Já tam, máti, nechci!“ naříkala jsem opět, když panímáma oznámila, že půjdeme do lesa na houby. „Musíš udělat bramboračku a ta se přeci bez hub neobejde.“ „Dobrá tedy, nic jiného mi nezbývalo.“ Bylo přesně půl jedné a pět minut. Šli jsme na dlouhou cestu do strašidelného lesa. Ano, do strašidelného, protože to, že je les strašidelný, ví celá vesnice. Z vyprávění od mé bábinky. Vypráví všem krásné, ale jak pro koho pravdivé věci o tom, jak v lese straší.

Jdeme okolo rybníčka, kde sedí pan vodník Emílek, vždy milý a ochotný, kterého má každý rád. „Povídám vám, dnes do lesa nechoďte.... tuším, že se něco stane....“ „Ale nepovídej, Emílku, potřebujeme houby a do toho lesa chodím celý svůj život,“ odpověděla panímáma. Vodníček mávl rukou, zatvářil se zklamaně a skočil do vody. Věděl, že se něco blíží, něco nepopsaného, ale lidé v životě nic v lese neslyšeli a neviděli, tedy kromě babičky. Nemohli tedy ničemu věřit. Šli dál a zachytávali se stromů okolo. Vyšplhali se na menší kopec a vydali se cestou doleva, tam bývá nejvíce hub. Už dnes by věděli, že levá strana se jim stala osudnou. „Hí, háá, něco se tu hejbe, něco tu šustlo,...“ povídám matce. „Neměj strach, je přeci už skoro večer, to byla jen sova.“ Dobrá tedy, jdeme dál. Popojdeme metr a to divné, čeho jsem se tak lekla, je tu znova.

Bojím se, srdce mi buší, hlava mně třeští, celá se klepu, matko, přísahám, že za mnou něco bylo, ano, za tím stromem.... chci domů!“ Matička mi moc nevěří, ale stejně jdeme domů, jelikož už je tma a hříbků, babek a lišek už máme dost. Jdeme tedy pomalu ze stráně. Já utíkám, matička jde pomalu. Jsem celá strachy bez sebe, nemohu se zdržovat jako ty, matko, omlouvám se, běžím napřed. Ale ne, tohle jsem dělat neměla. Doběhnu do vsi.... na dvůr..... do světnice a sedím a čekám. Trvá to asi 15 minut, co jsem ještě byla trpělivá, ale máma pořád nejde a nejde. Nemohu to už vydržet. Běžím tedy s rozvázanými tkaničkami a jsem celá udýchaná. Přiběhnu ke stráni, kde jsem matku naposledy spatřila a s uplakanýma očima a vyděšeným výrazem ve tváři, vidím dočista nedýchající postavu. Ach, naštěstí moje matka to nebyla, za to to byl pan vodníček. Už se nedalo nic dělat. Uplakaná a smutná už jsem odcházela. Teď už jen vím, že měl pravdu. Doplatil na to, co řekl. Varoval nás a my dvě neposlechly. Do toho lesa se už v životě nepodíváme. Jenom k dolejšímu hřbitovu teď chodím. Za Emílkem.....

Velké rybí stěhování

Text a ilustrace: Sebastián Svozil

V jednom rybníku na jihu Moravy se začalo uvažovat o tom, že by se měl rybník zvětšit. Potom by se do nového rybníku přemístily i ryby. Ve stejnou dobu v jedné rybí škole se zrovna jedna z učitelek matematiky velice rozkřikla na jednoho žáka, který si z ní dělal celou hodinu legraci, a učitelku to už nebavilo.

Víte, tohle nebylo poprvé, tahle rybka totiž nebyla úplně nejhodnější a v její žákovské knížce poznámky denně přibývaly. A proto jí ta učitelka poslala na samotku. Ještě ten den se do rybníka donesla zpráva o tom, že se budou stěhovat. Nejdřív byla v rybníku trošku panika, ale po chvíli se rybky utišily.

A ještě téhož dne přepravili rybky do nového rybníčku vzdáleného jen kousíček od toho starého. Ale zapomněli přepravit i rybku na samotce. Když rybka vyplula ven ze svého nedobrovolného vězení, zeptala se své kamarádky žabky Kuňkalky, co se stalo. „Všechny ryby převezli do vedlejšího rybníka," oznamoval žabka.
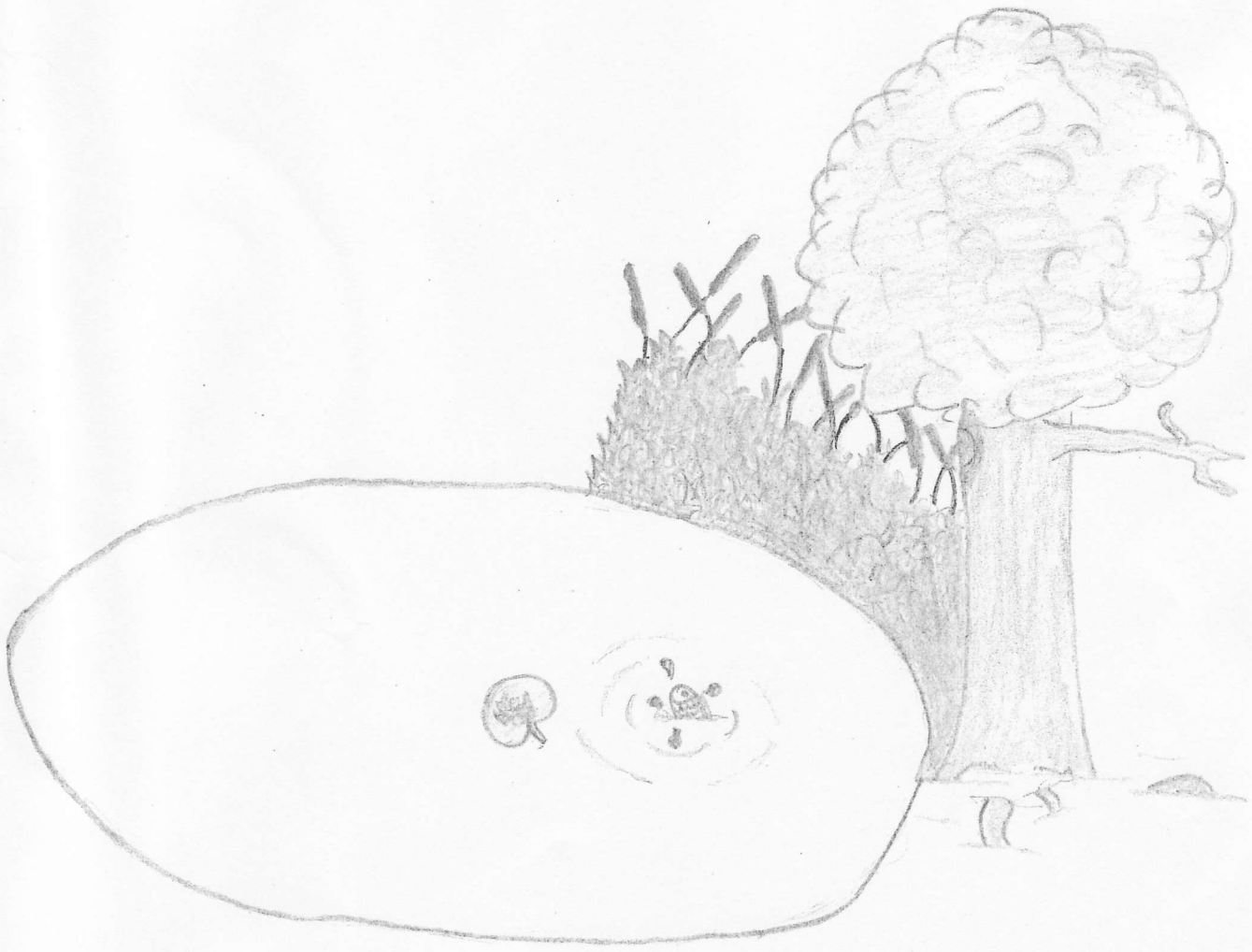
Zatím ve vedlejším rybníku, kde byly rybky, přemýšlely, jak se dostane do nového bydliště i hřišnice. Když se vedle nich najednou objevila právě ta rybka, která byla ještě před malou chvilkou ve starém domově. A hned se všichni ptali, jak se sem dostala. A ona jim na to odpověděla, že se žabičkou dlouho přemýšlala, jak se dostane za nimi, pak přišla na velmi jednoduchou věc, nejdříve přeskočí co nejdále, pak sebou pořádně několikrát mrskne a bude to ..... nejdůležitější ale je, že už nikdy nebude zlobit ve škole ani doma, aby nemusela vymýšlet další plány, jak nebýt sama.....